

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 9^{ον}

1932

ΑΡ. 441

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝΑΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΣ ΤΑ 1849 - ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΙ ΚΑΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ - Ο Α. ΦΑΤΣΕΚ

ΟΝ λιβέλλο του Μουστοξύδη ακολουθήσε θύελλα λιβέλλογραφμάτων εναντίον της Προστασίας και των 'Αγγλων. Είπε μάλιστα αξιοπαράκλητος Ζωπλότης και του Μανουήλ: «Ερημίτου 'Επιστολά Διάφοροι περί των πραγμάτων της 'Επτανήσου» 1840). Οι λιβέλλοι αυτοί, γραμμένοι με πνεύμα, με δικαιοσύνη, με πεποίθηση και κυρίως με τέτοιο πόλεμο εν μέρει των 'Επτανήσιων, τους οποίους νόμιζαν σχεδόν σαν πρωτογόνους. Η 'Αγγλική 'Εξουσία κι' η Προστασία είχαν εκτεθεί κι' έπρεπε διωχόμενοι ν' απαντήσουν.

Και πραγματικά, τόσον ο άριστος Δούγλας, όσο κι' ο καθηγητής Μπόδεν, ιδιαίτερος του Δούγλας, και πολλοί άλλοι 'Αγγλοι της 'Επτανήσου, προσάβησαν με ΑΝΤΙΛΙΒΕΛΛΟΥΣ να μετριάσουν την έντονη και ν' αναφέρουν τ' αόλυντα επιχειρήματα του Μουστοξύδη και των άλλων επικριτών τους. Τριακόσιες σελίδες περιλαμβάνει ο αντιλιβέλλος του Δούγλας και περισσότερους από εκατό του Μπόδεν. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό, πως κατορθώσαν να πείσουν την 'Αγγλική κυβέρνηση πως η Προστασία της 'Επτανήσου ήταν ενόργανη και πως οι επικριτές της ήταν ανάξιοι συγκοινάτες. Κι' ως κατακλείδα των προσπαθειών των εναντίον των ελευθεριών του επτανήσιου λαού, ο Δούγλας με νέα αυστηρά μέτρα περιορίσε τον τύπο, όχι τον εγχώριο που δεν υπήρχε, αλλά τις εφημερίδες και τα έντυπα που προήρχοντο από την 'Ελλάδα και κυκλοφορούσαν στα Νησιά. Κυρίως απαγορεύσαν: «Η κυκλοφορία δημοτικών εγγράφων και κατεδωμένου πάσα εφημερίδας, περιόδων φυλλών και συγγραμμάτων, ο ήθελε φέρει στασιάζει και υβριστικές εκφράσεις κατά των καθιστώσων του 'Ιονίου, της κυβερνήσεως και του άριστου». Ο σχετικός νόμος περιλάμβανε και ειδική διάταξη για τους ΛΙΒΕΛΛΟΥΣ. Τέτοια ήταν τα μέτρα που έλαβε η Προστασία εναντίον της πρώτης εκκίνησης κινήσεως των 'Επτανήσιων γύρω στην 'Ενωσι.

Ευτυχώς, τον σκληρό και τυποκτόνο άριστο Δούγλας αντικατέστησε ο φιλελεύθερος Σείτον, που μπορούμε να πούμε πως αγάπησε την 'Επτανήσο σαν πατρίδα του. Γιατί στην πρωτοβουλία του θειόταν η όργανωση των αγροτικών σχολών της Κέρκυρας και της Κεφαλλονιάς, η συμπλήρωση του 'Ιονίου Πανεπιστημίου, η ίδρυση νέων φυλακών και κυρίως η κατάταξη των εσωτερικών παιδών ανάμεσα στους φιλελευθέρους και στην εγχώρια καμπαρίλα. Αλλ' ότι χαρακτηρίζει βαθύτερα το φιλελεύθερο πνεύμα του Σείτονος, είναι η μερική άρση των δημοτικών των τύπων διατάξεων. 'Επέτρεψε δηλαδή «την εγκατάσταση ιδιωτικών τυπογραφείων εις το Κράτος προς τύποις βιβλίων μη άπορώντων κυβερνητικά έργα. Πάν τυπούμενο έπρεπε να καθορίζεται υπό την λογοκρισία του Γραμματέως της Γερουσίας». Από τη στιγμή τούτη άρχισε κυρίως ο πνευματικός και φιλελευθέρους έκινος όργασμός που κατέληξε στην 'Ενωσι. Από τότε άρχισαν να κυκλοφορούν πυκνότερα διάφορα έντυπα στην ελληνική γλώσσα, ενώ μέχρι τότε σχεδόν όλα εγράφοντο στην Ιταλική. Και δεν έπε- τράτη μόνον η έκδοσις ελληνικής εφημερίδας, δόθηκε όμως η άδεια να βγύ το πρώτο επιστημονικό περιοδικό, που δημοσιεύονταν στην Ιταλική. Φέρει τον τίτλο: «ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ, ΤΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ, ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ, ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΓΝΩΣΕΩΣ» — 1845. Η εφημερίδα αυτή έγινε σπανισμένη. Συνεργάστηκαν δε σ' αυτήν οι καλύτεροι λόγοι κι' επιστήμονες της 'Επτανήσου κι' όσοι διατρέχει ξένοι διδασκαίοντες στο 'Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Α' άμεσα σ' αυτούς συγκαταλέγονται: Ο Βράβι- λας 'Αριμένης, ο Ανδρέας Κάλβος, ο Μουστοξύδης, ο Ν. Ζωπλότης, από δε τους ξένους έδωσαν άφορα: Ο Ναννούντης, καθηγητής της

Ιταλικής φιλολογίας, ο Κιατίνης κι' άλλοι. Σ' αυτήν, τέλος, δημοσιεύ- τηκε για πρώτη φορά κι' η έκδοσις του Δημητρίου Στατηγού για την Πολιορκία της Κέρκυρας στα 1716.

Παρ' όλη όμως τη διαλλακτική και φιλελεύθερη στάσι του Σεί- τονος απέναντι των 'Επτανήσιων, παρ' όλη τη βελτίοσι και προδο- κοινωνιάς, υπόλοιπα έβασκε η αντίπαθε των κατακτών εναντίον της 'Αγγλοκρατίας. Το πνεύμα που κρατούσε τότε στον κόσμο ήταν το κρως φιλελεύθερο κι' αναρχικό. Η άρχη των έθνικωτήτων περνού- σαν άλλη θρησκεία. Κινήματα διάφορα είχαν ξεσπάσει στην 'Ελλά- περηνήματα της μεγάλης επαναστάσεως. Η 'Αγγλία, θέλοντας να προλάβη και στην 'Επτανήσο σχετική κίνησι, έδωσε, τέλος, στα 1849 την ελευθεροτυπία κι' ικανοποίησε τα λοιπά έπιμαχα αίτηματα του επανήσιου λαού: ήτοι: επέτρεψε την ελευθερία έκδοσις και την ελε- γχο στην οικονομική διαχείρησι της Προστασίας, και το σπουδαί- τερο αναγνώρισε ως έπίσημη γλώσσα της 'Επτανήσιας Πολιτείας την ΚΟΙΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Είχε αφάνταστο το τί έπακολούθησε από της λογοκρισίας και την καθιέρωσι της ελληνικής. Δημοσιεύ- τικός πυρετός κατέλαβε τους 'Επτανήσιους. Δεν ήτοχε σχεδόν κα- φομένους άνθρωπος στα Νησιά που να μην άποφάσιζε την έκδοσις ε- φημερίδας ή περιοδικού. Τυπογραφεία και πεστήρια παραγγιλάστη- στην 'Ερμούτη και προτού κιν στήθουν, τυπώθηκαν κυρίως προκη- ρξεις κι' άλλα φιλελεύθερα έντυπα. Ο ριζοσπαστισμός, η μερική λα- λαδή έκκινη που ζητούσε την 'Ενωσι, άρχισε έντονότερα τον άρση- ρισ εναντίον της 'Αγγλοκρατίας. Ο χωρικός παρακινήθηκε σε σπ- σι και τα λοιπά στοιχεία της κοινωνίας στράφηκαν εναντίον των ε- χόντων και των μεγάλων γαιοκτη- νων, που μέχρι τότε κρατούσαν τα νία της διοικήσεως, της δικαιοσύ- νης και της μοναχικής άστυνομίας. Γενικά τα πνεύματα μόλις συνεκραίνον- ται ή Προστασία, μαζί με τους άρχον- τας και την καμπαρίλα, ύψηξαν ο στό- των φιλελευθέρων, των ένστολων, των χωρικών κι' όλων των άποστατών ά- σαρευμένων. Στην Κέρκυρα προ- στατο της κινήσεως ο Μουστοξύδης, ο Βράβιλλας 'Αριμένης, ο Νουβόλιος Ζω- πλότης κι' ο Κουρής. Στην Κεφαλλονιά ο Ζερβός, ο 'Ιακωβόπουλος, ο Μουσε- ρός, ο Λιβαδάς, ο Πολυμάχης και πλείστοι άλλοι. Στη Ζάκυνθο, τέλος, ο Κουρής, ο Γαβριήλ, ο Πιερής κι' άλλοι.

Πρό τέτοιος ζυμώσεως, η αίσθη- κι' η λιβέλλογραφία δεν έμειναν άπαι- κινήτες. 'Ελευθέρως πιά από τα έ- σια της λογοκρισίας, έξέσπασαν κι' οι τους την όρησι και δεν άρσαν π- λοτε άσπασίσιμο και τίποτε που να ε- τέκριναν ή να μην κομμοκαρπί- θεμα τους ή πρώτες έκδοσις, ή έπ- θεροτυπία κι' η κυκλοδοκία της Προ- στασίας. Και μόνο οι τίτλοι των ε- ρημικών περιοδικών και των λιβέλλο- γημάτων άρχισαν για να πείσουν το καθένα για την όξυνση και τη δυ- κότητα των σατυριστών και το πνι- των συγγραφέων των άλλων έντυ- των.

Η 'Αγγλική διοίκησης στην 'Επτανήσο.
(Γελοιογραφία του «Σάκκο ντ' 'Εσπο».)

τίτλος ενός από τους καλύτερους πολιτικούς λιβέλλους που γράφονταν τότε. «Τα 'Ολύμπια εις την 'Επτανήσο» είναι άλλη άμνηση σατυ- ρικής καταθόγια εις την 'Επτανήσο» και στρέφεται εναντίον της άρ- νικής καμπαρίλας. Ο Αντώνιος Φατούρας έγραψε την πολιτική α- «Ο θεομπαλχτής παιδαγωγός ή η ελευθεροτυπία εις την 'Επα- νήσο». Άλλο έντυπο επιγράφεται: «Το Τροχού το Τηλεκόμης». Ο κειρο Φαντασιώδης. Άλλο: «Τ' Αλφραβητάρι του 'Αγιου Βασίλειου» με συγγραφέα τον Γεώργιο Βερούκο. Άλλος ανώνυμος λιβέλλογράφ- έγραψε: «Το 'Ελληνόπουλο ή τα Παράπονα του Γέρο Σωστονάνη» κτλ. κτλ.

Άλλα ή πιο περίεργη σάτυρα φέρει τον τίτλο: «Ο Κρασσαπ- ρας». Την έγραψε ο ποιητής 'Ιωάννης 'Αραβαντινός, αυτός, στην ε- ποίον χωροστάει κι' ένα από τα περιεργότερα έντυπα, που έδωκε το φως στην 'Επτανήσο και που επιγράφεται: «Η Δευδρόλυσσος, ή διά- λογοι, μεταξύ δέντρων κι' ανθρώπων ή μόνον μεταξύ δέντρων». Στον «Κρασσαπέρα» ο 'Αραβαντινός παρουσιάζει ένα διάσημο πρ- της Κεφαλλονιάς, που τις ημέρες της πρώτης έκδοσις άφροσύνη και προσκαίλει τον πνευματικό για να εξομολογηθή. Η σάτυρα έπ- άλληγορική:

ΠΝΕΥΜ. — Πώς! κρασσαπέρα, τι έχεις;
ΚΡΑΣΣ. — Στην καρδιά μεγάλο βάρος
και φοβάμαι μή με κόψει ο σκληρός κι' άσπληγος (χαρς).

ΠΝΕΥΜ. — Έχε θάρρος.
ΚΡΑΣΣ. — Ω άφέντη! με το χάρο ποιός τ' άβανει;
ΠΝΕΥΜ. — Τι λέν οι γιατροί;
ΚΡΑΣΣ. — Πως έχω, δέσποτά μου, το μη γιάνη
"Άλλοι λέν πως είν' πλευρίτης, άλλοι λέν πως είν' (νε φθισί)
Κι' οι νεόφερτοι φωνάζουν, πως δέν είν' παρα με- (θύσι).

ΠΝΕΥΜ. — Γιατρικά σου διορίσαν;
ΚΡΑΣΣ. — Άλλοι αίμα, άλλο γάλα,
Κι' οι νεόφερτοι φωνάζουν να μην πίνω κρασί (στάλλα).
Σε μια τέτοια δέσποτά μου, γιατρική άσμφωνία
Την έλπίδα μου άφίνω στην άγία μας θρησκεία.
Και θά εξομολογηθώ.

Μην θά έλατος με πάρει και να μη διορθωθώ!
Η εξομολόγησι άρχίζει, ο κρασσαπέρας καταφέρεται εναντίον των Καταθόνων, εναντίον των έγχωριών έχθρων του λαού και τέ- λος επισημαίνει την εξομολόγησι του με την εξής άποστορική εναν- τισ της 'Αγγλίας:

ΠΝΕΥΜ. — Ποιοι είνε οι έχθροι σου; Λέγε.
ΚΡΑΣΣ. — Η φιλελεύθερη 'Αγγλία,
πώστην εις την 'Ελλάδα τρομερή πολιορκία,
που τιμή και κάθε νόμο ποδοπάτησε κι' άφρίζει,
πως τους 'Ελληνες ο στόλος ο φριχτός της δέν (φροβίζει)...

Την ίδια εποχή κυκλοφόρησαν και μερικά σατυρικά περιοδικά, που ήσαν κίριο σκοπό τον πόλεμο εναντίον της Προστασίας ή την άποκί- λη των σκανδάλων της ή τη διαφύσι του κόσμου για τα νέα έκλο- γα του δικαίου. Μεταξύ τούτων αναφέρονται το «Σάκκο ντ' 'Εσπο», που έγραψε ο Κερκυραίος Κάλβος, «Τη Κοινοτυπία, άνώνησι σατυρική φυλλάδα, που κυκλοφορούσε στη Ζάκυνθο, τον παλαιό «Εωσφορός» της Κεφαλλονιάς, και το σπουδαιότερο και πολιτικώ- τερο σατυρικό φύλλο της εποχής: «Τους ΔΙΑΔΟΧΟΥΣ ΓΕΜΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑΠΡΑΤΗΣ, που πιθανώς δι- ωόνη αυτός ο Ανδρέας Μουστοξύδης. Οι «Διάδο- χος» εγράφοντο στην κοινή γλώσσα κι' αυτό φαίνεται από τις έντις τους 'Αγγλους. Ο 12ος αριθμός τους είνε άπερριμένος στους 'Αγγλους άρχαιολόγους και έλ- ληνιστάς, που παρέδιδαν την αρχαία ελληνική στην 'Ι- ονα 'Ακαδημία και που κατέκριναν φαίνεται τη γλώ- σσα των «Διαδόχων» ως χυδαία.

ΜΕΤΑΠΡ. — Πάλιν καινούργια βάσανα! Πάλιν (καινούργιο πονο!)
μας μέφονται το γάδρον, διότι (δέν λέγοι' όνον!)
μας κατακρίνουν, φίλε μου, διότι (ελληνικήν)
διάλεκτον δέν έχομεν, άλλα χυδαί- (κήν).

Περιγελούν την σύνεσιν, αυτά τ' αίσθημά μας
και τους πτωχούς διαλόγους μας και τα ποιήμα- (τά μας).

ΓΕΩΡΓ. — Ποιός είν' αυτός, Γιωργάκη μου;
ΜΕΤΑΠΡ. — Ο νέος Γραμματικός
ελληνιστής περίφημος! έντως άνηρ σοφός!
ΓΕΩΡΓ. — Ο θαυμαστός καθηγητής, ο έλθων εκ της 'Αγ- (γλίας)

των τε σχολείων άνορθωτής και της 'Ακαδημίας;
Η σάτυρα στρέφεται εναντίον του δόκτορος Μπόδεν, του μυστι- κοποιοδού του νέου άριστού Ουάρδου και καθηγητού στην 'Ιονία 'Ακαδημία, που πληρωνόταν άδρότητα κι' όμως έβριζε τους 'Επτανή- σιους ως βαρβάρους. Ο σατυριστής, παίρνοντας άφορμή από το γε- νικός αυτό, περιούζει με όχι λίγες ύβρεις την Προστασία, τους 'Αγγλους και τας μεθόδους των.

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΨΙΑΣ

Ήδη τα συμπεράσματα ενός ψυχολόγου, ο οποίος προσπάθησε να καταλήξει τον χαρακτήρα των ανθρώπων από τον τρόπο της χειρα- ψιας τους:

Ο ύψιστος δέν σφίγγει ποτέ το χέρι όταν χαιρετά διά χειραψίας. Ο παρρησιόδους δίνει ένα ή δυο δάχτυλα, ανάλογα με τη σπουδαιότη- τα του προσώπου το όποιο χαιρετάει. Ο δειλός και ο ά- λειος εγκαταλείπει άτονα το χέρι του, ενώ ο ανδράκης σφίγγ- το χέρι του άλλου μέχρις εξαερωσέως. Ο ναυθός και ο έμφορτός περιστρέφει ή και τραβάει γρήγορα το χέρι του από το ξένο χέρι, σάν να βιάζεται ν' άποφύγη τη χειραψία. Τέλος, ο αγαθός, ο ελκρινής, ο φρόνιμος και τακτικός άνθρωπος δίνει το χέρι του χωρίς δι- σταγμό και ή χειραψία του είνε κανονικωτάτη.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΔΙΚΕΣ

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΚΟΛΠΟ

Ένας μυστηριώδης φόνος. Ποιός ο φονεύς; Η μαρτυρία του καραμπινιέρου. Η δίκη. Ο κατηγορούμενος άπελπίζε- ται. Το κόλπο του δικηγόρου. Ένας πυροβολισμός μέσα στο σκατάδι. Ποιός πυροβόλησε; Το μυστήριο... διαφωτίζεται. Και ο κατηγορούμενος άθωούται, κτλ. κτλ.

Στο Κακούργιοδικείο του Τράνι, μία μικρή πολιτεία της 'Ιταλίας, έγινε τον περασμένο μήνα μία δίκη άρετά μεγάλη και πρωτότυπη για τα δικαστικά χρονικά. 'Αξίζει τον κόπο να σας την άφηγηθώ:

Μία βραδεία του περασμένου χειμώνα, σ' έναν άπόμερο και σκο-τεινό δρόμο του Τράνι, ο σκοπός καραμπινιέρος διέκρινε σε μία στιγ-μή, σ' άπόστασι είκοσι βημάτων μακρυνά του, δυο άγνωστους να φιλο-νεύουν και ν' αρπάζονται στα χέρια. Σε λίγο άντήχησε ένας πυροβο- λισμός. Ο ένας από τους δυο άγνωστους σωριάστηκε άμέσως κάτω, χωρίς να βγάλει ούτε ένα βογγητό. Ο άλλος εξαφανίστηκε τρέχοντας.

Ο καραμπινιέρος, όταν πλησίασε τον άγνωστο που κοιτόταν σω- ρισμένος κάτω, είδε πως ήταν νεκρός. Έτρεξε τότε και φώναξε έν' αυτοκίνητο, με το όποιο τον μετέφερε στο νεκροτομείο. Την άλλη μέ-ρα διεπιστώθη ότι ο φονευθείς ήταν κάποιος Γκιουζέπε Φοντάνα, ένας μεσοποιος μαραγκός, ο όποιος, ύστερ' από τεσσάρων μηνών συζυγική ζώη, είχε χωρίσει τη γυναίκα του, επειδή την ύποψίασθηκε πως τον άπατούσε με κάποιον Ρολάνδο Σταρέζε.

Όπως ήταν έπόμενο, ενεργήθηκαν άμέσως δραστηρίες ανακρίσεις προς ανακάλυψη του δράστου του φόνου. Ο σκοπός καραμπινιέρος λοχυρίζοταν πως, άν έβλεπε τον δράστη, θά μπορούσε να τον αναγκά- σει άμέσως, γιατί παρακολούθωντας τη λογομαχία, διέκρινε τη φουιογονμία του από τη λάμψη του πιστο- λίου, τη στιγμή του πυροβολισμού.

Έτσι, καθένα που έβλεπε ως ύποπτο του φόνου, τον έφεραν μπρός στον καραμπινιέρο, μη τυχόν και τον αναγνωρίσει. Μαζή με τους άλλους ύπόπτους, είχε συλληφθεί κι' ο Ρολάνδος Σταρέζε, ο άνθρωπος τον ό- ποιο ύποψιάζοταν το θύμα ως έραστή της συζύγου του. Μόλις ο καραμπινιέρος άντίκρινε τον Σταρέζε, έδή-λωσε άμέσως, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, πως αυτός ήταν ο δράστης του φόνου.

Μάταια προσπάθησε ν' άποδείξη ο Σταρέζε το «άλ- λοθ». Προφυλακίστηκε ως φονεύς του Φοντάνα κι' άνέθεσε την υπαράσπισιν του στο δικηγόρο Ουμπέρτο ντε Ρίκκο, έναν από τους πιο φημισμένους ποινικόλό- γους της Νεαπόλεως.

Κατά την ημέρα της δίκης, ο δικηγόρος ντε Ρίκκο του κάκου άγωνίστηκε να δημιουργήσει μία ευνόικη ά- τμόσφαιρα ύπερ του πελάτου του, εξαντλώντας όλη του τη ρητορική δεινότητα και τα δικονομικά του έπι- χειρήματα. Τόσο οι δικαστάς, όσο και οι ένορκoi, εί- χαν πεία σχηματίσει ακλόνητη πεποίθησι ότι ο κατηγορούμενος Στα- ρέζε ήταν πραγματικά ο δράστης του φόνου.

Βλέποντας ο δικηγόρος ντε Ρίκκο ότι θά καταδικαζόταν σίγουρα ο πελάτης του, σκέφτηκε να βάλι σ' ένεργεια το αλόλοδο κόλπο του: «Όταν ήρθε η σειρά του ν' άγορεύσει, προσάβησε και παρέτει- νε την άγόρευσι του ως άργα το βόδι. Σε μία δε διακοπή της άγορευ- σέως του, πήγε και συνάντησε κρυφά ένα κλητήρα του δικαστηρίου, τοΐδωσε ένα γενναίο φιλοδώρημα και τον συμβούλεψε να σβύσει σ' ε- να άρισμένο σημείο της άγορεύσεως του και να μερικά δευτερόλεπτα όλα τα φάτα της αθρόοτης του δικαστηρίου, κλείνοντας τον γενικό διακόπτη, όταν θά εξαρχίζε σε λίγο η συνεδρίασις.

Έτσι κι' έγινε πραγματικά. Ένώ κατά την συνέχισι της άγορευ- σέως του ο δικηγόρος προσάβησε να πείση τους δικαστάς και τους ένορκους πως δέν ήταν δυνατόν ο σκοπός καραμπινιέρους να διακρίνη τα χαρακτηριστικά του κατηγορούμενου από τη λάμψη του πυροβολι- σμού, και μάλιστα από άποστάσεως είκοσι βημάτων, εξαφνα όλα τα φάτα της αθρόοτης έσβυσαν μονομιάς και βαθύ σκοτάδι άπλώθηκε. Τη στιγμή εκείνη, ο δικηγόρος ντε Ρίκκο, έβγαλε ένα πιστόλι και πυ- ροβόλησε στον αέρα με άσφαρη βολή. 'Απερίγραπτη άναστάσι έ- πακολούθησε τότε μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ευτυχώς τα φάτα ανάνησαν γρήγορα, αλλά κανείς δέν είχε άντιληφθεί ποιός εί-χε πυροβολήσει. Ο Πρόεδρος του δικαστηρίου, που είχε κυριολεκτικώς χαμένα. Οι παρευρισκόμενοι καραμπινιέροι μάτια έρευνήσαν ν' ανα- κάλυψουν τον δράστη του τομήρου αυτού διαδήματος.

Τότε, βλέποντας ο δικηγόρος ντε Ρίκκο ότι είχε έπιπχει το κόλπο του, χωρίς κανείς να τον ύποπτεψη, πηλίκασε στην έδρα και παρα- δίδοντας τα πιστόλι του στον Πρόεδρο, τού έλε:

— Μην άνησυχείτε, κ. Πρόεδρε. Εγώ ύπονοβόλησα. Κυ- τώστε το πιστόλι μου που ακόμα είνε ζεστό! 'Απορώ όμως πως από τόσο κοντινή άπόστασι δέν μπορέσατε από τη λάμψη του πυροβολισμού ν' ανακαλύψετε πως πυροβόλησα εγώ. Πως δι- δετε εν τοιαύτη περιπτώσει πιστι στην κατάληξι του σκοπού κα- ραμπινιέρου, ο όποιος έβεβαιώσε ότι άνεγνώρισε τον δράστη του φόνου άπ' τη λάμψη του πιστολίου, έξ άποστάσεως 20 βημάτων;

Όπως ήταν έπόμενο, ύστερ' από ένα τόσο άκαταμάχητο έπιχείρημα του έπενυτου δικηγόρου, ο κατηγορούμενος άθώω-θηκε παμψηφεί!

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΝ θανάτων... Κατάλαβε, 'Αγνή;
Τόν σκοτώνουν... Δεν θέλω να ζήσω
παιδί, όχι... Θέλω να πεθάνω... Θα πε-
θάνω μαζί του...

...Και πάλιν προλάβαινε να την συ-
κρατήσω, άρχισε να χιπιάν με τις σφαγ-
μένες γραβιές της το κεφάλι της. Είχα
σπασίσει πιά. Είχα άποκάμει. Ήμουν σάν
τρελλή. Δεν υπήρχε άλλη λύσις, δεν ή-
πλησσε άλλο μέσον σωτηρίας. Έπρεπε να
σας είδοιτοί μου με κάθε τρόπο. Έπρεπε
λοιπόν στην πόρτα να άρχισα να φωνάζω,
όσο δυνατά μπορούσα:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...
...Μα άλλοι μόνον! Δεν μ' άκούσατε.
Βρισκόσαστε σέ μέρος που δεν σας έφτα-
νε ή φωνή μου. Ώστόσο, έξακολουθήσα
να φωνάζω. Τη στιγμή αυτή, ή Δεική,
βλέποντας πως δεν την προσέχω, έτρεξε
έξω, καθώς ήταν, στο παράθυρο, το άνοιξε
και πάλιν προφάνησε να την συκρατήσω, μού-
γκναι με το χέρι της άποκαρτώντας με και
πήδησε έξω...

...Τότε παιδί ή λαζάρου κα' ή άγωνία μου έφτασαν στο κατα-
κόρυφο. Άρχισα να ξεφρονίζω σάν
τρελλή. Μ' άκούσατε κα' έτρέξατε κοντά
μου...

Μόλις τελείωσε τη διήγησή της, ή
'Αγνή ξανάρχισε να κλαίει με δυνατά ή-
ναυρητά. Την πήρα στην άγκυρά μου
και προσπαθήσα να την καθησυχάσω.
'Ο καθηγητής Βάν 'Ελισγγ είχε
συνήσει το κεφάλι του και δεν μιλούσε.
Κανείς μας δεν τολμούσε να διακόψω
τους θλιβερούς διαλογισμούς του.
Τέλος ψυθύρισε με άπερίγραπτη λύπη:
— Φτωχό παιδί!... Λατρεμένη μου
Δεική!...

Σώπασε πάλι για λίγες στιγμές και
συνέχισε άπευθυνόμενος στον 'Ιωνάθαν:
— Αισθάνομαι στην ψυχή μου το βά-
ρος ενός μεγάλου κρίματος. Ναί, φίλε
μου, έγώ φταίω για όλα συνέβη.
— Σεις; Σεις, κα' καθηγητά; Τι λέτε;
— Έγώ, καλέ μου 'Ιωνάθαν. Άρρη-
στα να μου διαρρήξη ένα σπουδαιότατο
γεγονός. Δεν έπρόλαβα τις τρομερές συ-
νέπειες που θα είχε επάνω στην έγγονή
μου ή έπαρση του καταραμένου βρυκό-
λακα. Δεν την έπροφύλαξε όσο έπρεπε.
Κι ο Θεός μ' έτιμώρησε σκληρά... πο-
λύ σκληρά...

'Ο 'Ιωνάθαν προσπάθησε να πείσει
τον καθηγητή πως δεν είχε όλοιο να τα
βάξω με τον έαυτό του για όλα συνέβη.
— Κανείς δεν θα μπορούσε να προ-
μαντέψει, που είπτε, τη συμφορά που μ' έ-
πληξε.

— Έπρεπε να την μαντέψω έγώ, έ-
πέμεινε ο καθηγητής. 'Η έγγονή μου βρισκόταν μερικώς ώρες σέ
μιά κατάσταση όνειρου. Άν και τόσο μικρή, ο άπαισιος ζώνκερος
την είχε γοητέψει απ' τη βραδείά εκείνη που τον πρωταπείκουσε.
Τόν φρόδων και τον έτρεψε, μ' άπάνω από όλη αυτά, κυριαρχούσε
στην ψυχή της ή γοητεία του ή άκαταμάχητη. Έξυνη καθώς ή-
ταν, ή Δεική είχε καταλάβει τι έπρόκειτο να κάνουν σήμερα. Άν
βρισκόμουν δίωος κοντά της, δεν θα της συνέβαινε τίποτε. Μόνη
της με την 'Αγνή έληθεάσθηκε από τους κρογμούς των νυχτοπου-
λιών, άδωνας την κρατών το ίδιο του βρυκόλακα και ξύπνησε μέ-
σα της ή γοητεία του σατανά αυτού. Έγινε έτσι έξω, παρμένο
και ορίζτηκε στο θάνατο, όπως θα οχινόταν άσυνείδητα κα'
ένος ύπνοβάτης. Είχε τρομερό... τρομερό!...

Μιλώντας, ο καθηγητής έβγαλε το ρολόγι του, το ήρριξε ένα
βλέμμα και τα μάτια του άστράψαν.
— Εύτυχώς είχε προεί άόμοια, είπτε. Τόν έχοιμε σ'ά χέρια μας
τόν άθλιο. Κι' αυτή τη φορά δεν θα μ'άς γλυτώσει. 'Ηθελα να κλά-
ψω και να προσευχηθώ κοντά στο νεκρό της άγαπημένης μου παι-
διούλας. Μα δεν θα το κάμω, όσο κα' άν το έπιθυμώ, πάλιν τελειώσει
το έργοι μας. Τότε παιδί ή καρδιά μου θα είναι λιγώτερο βαρεία.

ΤΟ ΘΕΡΙΣΜΑ

'Εμπερός, 'Ιωνάθαν, άς πηγαίνουμε...

Γύρσσε κατόπιν προς το μέρος μου, χάιδεψε την 'Αγνή που ή-
ξακολουθούσε να κλαίει και μου είπτε:
— Κυρία Μίνα, καθήστε εδώ σεις, κοντά στην κορούλα σας, δεν
διατρέχετε τον έλάχιστο κίνδυνο. Άλλωστε δεν ή' άρρήσουμε...
— Ω, δεν φοβόμια, απάντησα. Μπορείτε να είστε ήσυχαι.
Βγήκαν έξω, κλείνοντας πίσω τους την πόρτα.
'Ο Πιστός έμεινε μαζί μου, πλαγιασμένος κοντά σ'ά πόδια μου.
'Ολα γύρω είχαν πιά βουβαθεί.

Δεν άκούγαταν ο παραμεκρός θόρυβος.
Μονάχα ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά και πένθιμα
μέσα στην άπέραντη αυτή ήσυχία...

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του 'Ιωνάθαν 'Αρκε).

Πόλεμος χωρίς νεκρούς, δεν έγινε ποτέ.
Και το δύσκολο έργο το δικό μας να έξοντώσουμε τον βρυκό-
λακα, ένας πόλεμος ήταν, άλλωμονο, πόλεμος σκληρός και αμεί-
τητός και άγριος.

Έξοντώσαμε τον κομητι Δράκουλα, μ' έθρηνησαμε προσημέ-
τως το φρικτό τέλος της άτυχης Δουκίας.

Και τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, το ίδιο συνέβη. Έχασα
μιά ψυχή, μιά άθωα κα' άγνη ψυχή, την προσφιλή μας Δεική, να
να κατορθώσουμε το σκοπό μας.

'Οταν καταβήκαμε με τον καθηγητή Βάν 'Ελισγγ στην κρήνη
του βρυκόλακα, βήκαμε το καθέτι άσος το είχαμε άφαιρε. Δεν είχε
εισχωρήσει εκεί κανένας έρεπτο, καμιά
επιταγή που να μοιού ή βοηθήση τον
άτασιο ζώνκερο.

Κι' ο ίδιος μ'άς περίμενε με τα μάτια
δοθόνοιαχα.

Να ήξερε τάχα τί μ'άς συνέβη;
Να είχε μαντέψει την τραγική συμφο-
ρά που προκάλεσε;

Ταχώς στη δουλειά του τώρα, ο κα-
θηγητής μούδωσε να κρατώ το μεγάλο
μαχαίρι και πήρε σ'ά χέρια του, μ' ένα
παλί, τη σιδερένια σφήνα που είχε παρακα-
θεί πιά έντελώς.

'Ο βρυκόλακας κατάλαβε το τέλος
του.

Ούρλασε, τριζοκόνησε τα δόντια του,
σφιγγογόριζε άπαισια τα μάτια του...

Μα ο καθηγητής δεν παύηθηκε, δεν
έδίστασε στιγμή. Έσχισε μ' ένα γυάλλο
τά ρούχα που σκεπάζαν το στήθος του
βρυκόλακα κα' άπεσάλινε τη σάρκα.

Μου είχε άδύνατον να περιγράψω την
όλη του τρομερού ζώνκερου αυτή τη συμ-
μή. Είχε μαυρίσει, είχε σκοτεινάσει από
λύσσα.

'Αγρια μουγκρητά έβγαλαν από το
στόμα του κα' άρθρος ματωμένος άρρος.

Τα μάτια του σφιγγογόριζαν πεπι-
μένα έξω.

Μάταια όμως προσπαθούσε να λυρω-
θι απ' το λήθαργο που τον κατείχε.

'Ηταν εκεί καρφομένοις στη θέση του,
αδύναμος, στη διάθεσι των άνηράτων,
που τόσο βασάνισε κα' έξολάθησε...

—Θεέ μου, άς γίνει το θέλημά σου...
Άς γίνει το θέλημά σου, Κύριε, ψυθύρισε ο καθηγητής και σήμας
ψηλά την πυροκατωμένη σφήνα.

Είδα αυτή τη στιγμή το γυμνό στήθος του βρυκόλακα ν' άνεβο-
κατεβαίνη.

Κάτω απ' το στήθος αυτό, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά, χτυ-
πούσε, χτυπούσε, χτυπούσε...

Μιά καρδιά σκληρή, μιά καρδιά χωρίς όλετο και πόνο, μιά καρ-
διά θηρόν.

Γιατί να λυπηθούμε το θηρίο αυτό;
'Αφρονίζοντας του, έλυτρώνουμε τον κόσμο από ένα άπαισιο τέρας.
Με καταπληκτική δύναμη, ο καθηγητής Βάν 'Ελισγγ, κα' άδιαφο-
ρώντας για τα ούρλιασμα του βρυκόλακα και τ' άπαισια τρέμμα-
τα των δοντιών του, έχωσε με δύναμη την κοκαλιμένη άπ' τη φρι-
τιά σφήνα στο στήθος του, διαπερνώντας μ' αυτή την καρδιά του!

Το τί έγινε τη στιγμή αυτή, δεν περιγράφεται.
'Ο φρικαλέος ζώνκερος έβγαλε ένα ούρλιαχτό τόσο δυνατό, π'
άντηλθηκε και σείστηκε όλος ο πάρος.

(Στο προσεχές το τέλος)

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΕΤΑ τον θάνατο του αντιβασιλέως δουλός της
'Ορλεάνης, έπειδή ο βασιλεύς Λουδοβίκος
15ος ήταν πολύ μικρός άκόμα, ή έξουσία πε-
ρίηλθε στον δούκα ντε Μπουμπλόν, άρχηγό
του όίκου των Κοντέ. 'Ο δούξ ντε Μπουμπλόν
ήταν εκείνη την εποχή έρωτευμένος τρελλά
με την πριγκίπισσα ντε Νέλ κα' είχε άποκτήσει
μαζί της άρκετά παιδιά, όταν, μιά βραδείά, σέ κά-
ποιο χορό μεταμφιεσμένων, γνώρισε μιά άλλη γυ-
ναίκα, ή όποια, από την πρώτη στιγμή, τον έζοι-
τεσε κυριολεκτικά.

'Η γυναίκα αυτή ήταν ή μαρκησία ντε Πρι, σύ-
ζυγος του πρεσβέτους της Γαλλίας στο 'Τουρίνο.
Είχε μιά όμορφή άσύγκριτη και συγκέντρωνε ή-
συχως την προσοχή και την όρημικήτητα της 'Ιταλίδος.
'Ο δούξ έπείσθησε να τη γνωρίσει κα' από τότε, έγκαταλείποντας ή-
συχως την πριγκίπισσα ντε Νέλ, έζησε πιά γι' αυτή.
Σι λίγες καρό δίωος ο σύζυγος της ο πρεσβευτής, μαθαίνοντας
άπορρηστο στο 'Τουρίνο ότι ή γυναίκα του είχε μ'άλεχτεί σ'ά δίχτυα κά-
ποιου νεώστου, έσπευσε να ξαναγύρσει στο Παρίσι μανιώμενος. Μά,
όταν ή μαρκησία τον πληροφορήθηκε πως άρκετός ήταν ο ευγενής αυ-
τός, καθήσυχσε άμέσως. Έπειτ' από λίγες μέρες μάλιστα, έγινε ο
καλύτερος φίλος του δουλός ντε Μπουμπλόν, ο όποιος του έκανε συ-
νήνη την τιμή να τρώει στο σπίτι του και να κοιμάται εκεί!...

'Ο Ρισελιέ, ο όποιος είχε τις καλύτερες σχέσεις με τη μαρκησία
ντε Πρι, έλαξε, τα πάντα. Μεθυσμένος από την έπιθυμία του στην
Ακαδημία, από τις δεξιότητες του στο Παρλαμέντο, από τον τίτλο
που του παύωτο ευγενούς της Αύλης, που τον είχε κληρονομήσει από
τον δούκα ντε Ροσσεσινά, έστρεψε τώρα τις φιλοδοξίες του προς τα
άνω.

Να έλκεσε τάχα τί μ'άς συνέβη;
Να είχε μαντέψει την τραγική συμφο-
ρά που προκάλεσε;
Ταχώς στη δουλειά του τώρα, ο κα-
θηγητής μούδωσε να κρατώ το μεγάλο
μαχαίρι και πήρε σ'ά χέρια του, μ' ένα
παλί, τη σιδερένια σφήνα που είχε παρακα-
θεί πιά έντελώς.

'Ο βρυκόλακας κατάλαβε το τέλος
του.

Ούρλασε, τριζοκόνησε τα δόντια του,
σφιγγογόριζε άπαισια τα μάτια του...

Μα ο καθηγητής δεν παύηθηκε, δεν
έδίστασε στιγμή. Έσχισε μ' ένα γυάλλο
τά ρούχα που σκεπάζαν το στήθος του
βρυκόλακα κα' άπεσάλινε τη σάρκα.

Μου είχε άδύνατον να περιγράψω την
όλη του τρομερού ζώνκερου αυτή τη συμ-
μή. Είχε μαυρίσει, είχε σκοτεινάσει από
λύσσα.

'Αγρια μουγκρητά έβγαλαν από το
στόμα του κα' άρθρος ματωμένος άρρος.

Τα μάτια του σφιγγογόριζαν πεπι-
μένα έξω.

Μάταια όμως προσπαθούσε να λυρω-
θι απ' το λήθαργο που τον κατείχε.

'Ηταν εκεί καρφομένοις στη θέση του,
αδύναμος, στη διάθεσι των άνηράτων,
που τόσο βασάνισε κα' έξολάθησε...

—Θεέ μου, άς γίνει το θέλημά σου...
Άς γίνει το θέλημά σου, Κύριε, ψυθύρισε ο καθηγητής και σήμας
ψηλά την πυροκατωμένη σφήνα.

Είδα αυτή τη στιγμή το γυμνό στήθος του βρυκόλακα ν' άνεβο-
κατεβαίνη.

Κάτω απ' το στήθος αυτό, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά, χτυ-
πούσε, χτυπούσε, χτυπούσε...

Μιά καρδιά σκληρή, μιά καρδιά χωρίς όλετο και πόνο, μιά καρ-
διά θηρόν.

Γιατί να λυπηθούμε το θηρίο αυτό;
'Αφρονίζοντας του, έλυτρώνουμε τον κόσμο από ένα άπαισιο τέρας.
Με καταπληκτική δύναμη, ο καθηγητής Βάν 'Ελισγγ, κα' άδιαφο-
ρώντας για τα ούρλιασμα του βρυκόλακα και τ' άπαισια τρέμμα-
τα των δοντιών του, έχωσε με δύναμη την κοκαλιμένη άπ' τη φρι-
τιά σφήνα στο στήθος του, διαπερνώντας μ' αυτή την καρδιά του!

Το τί έγινε τη στιγμή αυτή, δεν περιγράφεται.
'Ο φρικαλέος ζώνκερος έβγαλε ένα ούρλιαχτό τόσο δυνατό, π'
άντηλθηκε και σείστηκε όλος ο πάρος.

(Στο προσεχές το τέλος)

νας καπουτίνος μοναχός με τεραστία όγεία θα μπορούσε ν' άνθί-
ξη σ' αυτή τη ζωή. Για να δώσω μιά ιδέα στην πανιότητά σας,
θα σας αναφέρω ότι απ' την Κυριακή των Βαίων ως την Τετάρ-
τη του Πάσχα, πέρασα έκατό ώρες στην εκκλησία μαζί με τον
αυτοκράτορα. 'Ο κα' κόμης ντε Λούκ, ο όποιος έμεινε εδώ ως πρε-
σβευτής μας επί δεκαοχτώ μήνες κα' ο όποιος όλο αυτό τον καιρό
ήταν άρρωστος, μ'άς άφησε ν' άγνοούμε πόσο έσεβείς είχε οι Βι-
ενέζοι. Μα να πουν σ'ας το πληροφορώ τώρα έγώ δι' έξόδοι μου.
'Ομολογώ πως ή γνώμη μου είναι ότι ή λατρεία του Θεού θέλει πε-
ρισσότερη έλευθερία κα' ότι ο έξαναγκασμός αυτός των ανθρώπων
να γίνουν με το στανό χριστιανοί, είναι για μένα ένα πράγμα ά-
φώρητο.

'Ο Φλερύ, ο όποιος είχε γίνει τότε πρεσβυτέρους της Γαλλίας, μα-
θαίνοντας τα όλα, συνιστούσε στον Ρισελιέ να κάνει ύπομνη...
'Ο Ρισελιέ όμως είχε άποκάμει πιά κα' ήταν άποφασισμένος να
γυρίσει στο Παρίσι, όταν έβγαγα ένα τυχούχο γεγονός μετέβαλε έν-
τελώς τα πράγματα. Μιά μέρα άκούσσεων, καθώς ο Ρισελιέ άνδβαινε
τη σκάλα των άνακτόρων, ο πρεσβευτής της 'Ισπανίας δούξ ντε Ρι-
πέρντα έτρεξε να τον προσπεράσει για να μ'αη πρώτος στο γραφείο
του αυτοκράτορος. Μά ο Ρισελιέ ήταν νέος και λυγρός κα' αυτός ή-
λικιωμένος και δυσκίνητος. 'Ιδρώνει, ξείδωνει, φουσκώνει, ξεφοκώ-
νε, μ'αυτο κάκον. Στο τέλος, ο Ριπέρντα, λαχανιασμένος καθώς ήταν,
γλύτωσε και κατακόλυψε από τη σκάλα.

'Ε, αυτό ήταν όλο... Οι αλλικοί δεν μπόρεσαν να κρατήσουν τα
γέλια τους κα' ή γελοιοποίησις του 'Ισπανού πρεσβευτού απ' το τυχαίο
αυτό περιστατικό ήταν τόση σ' όλη τη Βιέννη, ώστε, έπειτ' από λίγες
μέρες ή Κυβέρνησις του έσπευσε να τον άνακαλέσει.

Το πεδίο έμεινε πιά έλευθερό στον Ρισελιέ. Καί πραγματικά, έ-
πειτ' από λίγες μέρες έγινε ή έπίσημη δεξίωσις του στην Αύλη, την
όποια άνέβαλε ως τότε με τις ένεργειες του ο 'Ισπανός πρεσβευτής.

Ποτέ ή Βιέννη δεν είχε δει μιά τελετή τόσο με-
γαλοπρεπή, τόσο πλουσία, τόσο παραμυθένια, όπως
αυτή. Έβδομηντά πεντε άμάξια με έξη άλογα το κα-
θένα συνώδεαν το άμάξι του Γάλλου πρεσβευτού, το
όποιο τόσο από μέσα, όσο κα' απ' έξω, ήταν σκεπα-
σμένο με βαρύ κόκκινο βελούδο. 'Η κορτίνες του, έ-
πάνω στις όποιες ήσαν κεντημένα με χρυσό μετάξι τα
οικόσημα του Ρισελιέ, είχαν κρύψει από γνήσιο χρυ-
σάφι. Το σκέπασμα του άμαξίου ήταν έπίσης στοί-
σμένο με χρυσά φανταστικά κοιλούδια. Τα άλογα εί-
χαν έφίππια από πορφύρο βελούδο με χρυσές πλάκες
επάνω και τα κεφάλια τους τα στόλιζαν πολύχρωμα
και πολύτιμα φτερά. Έξη ίππεις, ντυμένοι με κόκκι-
νες βελούδινες στολές με χρυσά κρύσια κα' άσημένα
γαλόνια, πήγαιναν μπροστά-μπαρμπά στην πομπή. Α-
κολουθούσαν πενήντα άρκετές πεζοί κα' έπίσημη λι-
βρέα από χιτυτό ύφασμα με γαλόνια κόκκινα μετα-
ξωτά, με φτερά σ'ά χροσκόνημα καπέλλα τους κα'
με άσημένα σπαθία. Κατόπιν έρχότουσαν δώδεκα ά-
ξιωματικοί, κρατώντας άσημένα ραβδιά και δώδεκα
άξιολοφοί καταπληκτικής όμορφιάς.

'Ο λαός της Βιέννης παρακολουθούσε την πομπή
με ήθηρούς θαυμασμούς, τους όποιους διαδέχτηκαν σέ
λίγο καιρές χόρας, γιατί ο Ρισελιέ, δείχνοντας μιά
γενναϊοδωρία άγνωστή ως τότε, είχε διατάξει να παρ-
φύσουν τ' άσημένα πέταλα των άλόγων μ' ένα έλα-
φρό μόνο χαρτί, ούτως ώστε να τους φεύγουν στο δρό-
μο. Το πλήθος έτρεχε τότε, πατείς με, πατώ σε, ποιος να τα προ-
τοπάει.

Την άλλη μέρα, ο Ρισελιέ παρέθεσε στη γαλλική πρεσβεία ένα γεύ-
μα, στο όποιο παρακάθησαν πενταόκτω πρόσωπα της άνωτάτης άρι-
στοκρατίας της Βιέννης.

'Ο Ρισελιέ από την άλλη μέρα κώλας της έπίσημης παρουσιάσεώς
του στον αυτοκράτορα της Αυστρίας, ούτην με τα μάτια στην έρ-
γασία, θέλοντας να πετύχ ητοι πλήρως στην άποστολή του. Αύτος,
που δεν ήξερε ως τότε παρά έρωτες και διαφκεδύσεις, εργαζόταν τω-
ρα δεκαπέντε και δεκαοχτώ ώρες την ημέρα. Μελετούσε διάφορα δι-
πλωματικά έγγραφα, κρατούσε σημειώσεις, καθιότουσε ένμηση του
ένεργειών του την Αύλη των Βερσαλλιών με μακροσκελείς και λεπτο-
μερείς έκθέσεις, κα' έπισκεπτόταν διάφορους Αυστριακούς ύπομυ-
γους.

Συνγρότως, για να πετύχ τον σκοπό του, δεν παρέλειπε να έμμε-
ταλλεύεται σχετικώς διάφορες κωλές της άνωτάτης άριστοκρατίας άρι-
στοκρατίας, ή όποιες τον είχαν έρωτευθεί... Μεταξύ των άλλων γυ-
ναχών που έμπελε τότε σ'α δίχτυα του ο γόης αυτός, ήταν κα' ή κό-
μησα Μπανιάνι, ευνοούμενη του πανσάρχοντος Αυστριακού πριγκίπου
Βιέννιου, κα' ή πριγκίπισσα του Λιχτενστάιν. Την τελευταία τη συ-
νάντησε συχνά στις παγοδορίες της Βιέννης κα' εκεί, ενώ γλύτωσε
σάν επάνω στο γρόνι, ή έρωτευμένη πριγκίπισσα του άπεκάλυπτε όλα
τα διπλωματικά μυστικά της άριστοκρατίας Αύλης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχ. εκ του προηγούμενου)
— Καλά, είπε ο Περρό.
Σας περιμένω...

Και βγαίνοντας έξω, πήγε και στάθηκε στο πρώτο σκαλοπάτι, με το πρόσωπό του γυρισμένο προς τη σκάλα και με το εγχειρίδιό του στο χέρι. Έτσι, αν έβλεπε τον πραγματικό άπεσταλμένο του Μονιμορανού ν' ανεβαίνει, δεν θα τον άφανε να κάνει ούτε βήμα μπροστά.

Μά πως στεκόταν εκεί, δεν είδε, ούτε άκουσε πίσω του την Ατέμδα του Πουατιέ, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Αδελφοί! φώναξε μόλις συνήλθε στους φρουρούς του. Τι κάνετε εδώ;

— Υπακούσαμε στις διαταγές του βαρόνου ντε Μονιμορανού κυρία, απάντησε ο αρχιφύλαξ, και λίσσαμε τον αιχμάλωτο.

— Αδελφοί! φώναξε η Άρτεμις. Δεν μπορεί ο βαρόνος να έδωσε μια τέτοια διαταγή. Ποιος σας την μετέβασε;

— Ο αρχιφύλαξ της έδωσε τότε τον Περρό, ο οποίος είχε γυρίσει εντοίμως απ' τον πόνο της φωνής της Άρτεμιδος κι είχε σταθεί περίτρομος. Μια άχτιδα απ' τον πόνο της φωνής της Άρτεμιδος κι είχε σταθεί περίτρομος.

— Αυτός ο άνθρωπος, φώναξε ξανά, είναι ο Ιπποκόμος του αιχμαλώτου. Βλέπετε τι πηγαίνει να κάνει;

— Ψέμα! φώναξε ο Περρό, προσπαθώντας ακόμα ν' άρνηση. Είμαι ο Ιπποκόμος του κόμητος ντε Μανφρέν και μ' έστειλε εδώ ο βαρόνος Μονιμορανού.

— Ποιος λέει πως είναι άπεσταλμένος του βαρόνου Μονιμορανού; άκούστηκε τότε ή φωνή ενός νεοφερμένου, ο οποίος δεν ήταν άλλος απ' τον πραγματικό άπεσταλμένο του βαρόνου. Καλοί μου στρατιώτες, ο άνθρωπος αυτός λέει ψέματα. Να το δαχτυλίδι κι ή σφραγίδα των Μονιμορανού. Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Κι άμέσως τραβώντας το εγχειρίδιό του, προσπάθησε να του κόψει τα δεσμά.

Μά δεν πρόφτασε να του λύσει παρά μόνο το άριστερό χέρι, γιατί ήταν συγχρόνως άποχευμένος ν' άμύνεται κατά των άλλων, οι οποίοι τον είχαν περιστοιχίσει και τον χτυπούσαν απ' όλες τις μεριές.

Τέλος, δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα ανάμεσα στους ώμους και σωριάστηκε μπροστά στον κύριο του άναίσθητος...

XXIV

ΟΠΟΥ Η ΚΗΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ
ΔΕΝ ΣΒΥΝΟΥΝ ΠΟΤΕ ΕΝΤΕΛΕΣ...

— Ο,τι συνέβη έπειτ' απ' τη σαιγιμή εκείνη, ο Περρό το άγνοούσε. Όταν συνήλθε, το πρώτο που άνοιωσε, ήταν δυνατό χέρι.

Συνγένητος τότε τις ιδέες του, άνοιξε τα μάτια του και άπαιξε όλόκληρο του. Νύχτα βαθεία σκέπαζε τα πάντα. Βρισκόταν έσπασμένος σε χώμα μουσκεμένο και ένα πτώμα κοίτοταν στο πάτωμα.

Στο φως μιας μικρής καντήλας, που ήταν άναμμένο μπροστά σ' ένα άγαλμα της Παρθένου, άναγνώρισε πως βρισκόταν στο νεκροφείο των «Αδώνων». Το πτώμα που βρισκόταν πλάι του ήπιε του στρατιώτου που είχε σκοτώσει ο κόμης ντε Μονιμορανού.

Άσφαλώς τον είχαν περάσει κι αυτόν για νεκρό και τον είχαν πετάξει εκεί.

Προσπάθησε να σηκωθεί, οι φριχτοί πόνοι των πληγών τον κράτησαν καρφωμένο στη θέση του. Όσοσο, συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις, ήνα θάρος υπεράνθρωπο, πετώθηκε ν' άνορθωθεί και να κάνει μερικά βήματα.

Την ίδια στιγμή όμως, ή φως ενός φαναριού φώτισε το σκοτάδι και ο Περρό είδε να παρουσιάζονται δύο άνδρες με άθλιο παρουσιαστικό, κρατώντας φτυάρια και τσεκούρια.

— Μας είπαν πως θα πιάς βοοίμη μπροστά στο άγαλμα της Παρθένου, είτε ο ένας.

— Νά τα παλικάρια μας, είτε ο άλλος, βλέποντας το πάμα του στρατιώτη. Μά, γιατί είν' ένας μονάχα;

— Κάπου δω θα είν' κι ο άλλος. Άς ψάξουμε να τον βρούμε.

Οι δύο νεκροθάφτες φάπινσιν εντοίμως απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

— Έξω απ' τον πόνο των φρονών, ή οποία, τραβηγμένη απ' τον πόνο των φρονών, είχε βγει απ' το δωμάτιό της απ' τον πόνο των φρονών.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Λίγα λουλούδια του βουνού χλωμά και μαραμένα
Έπηρες απ' τ' αθήνη σου και τ' άδωκες σε μένα.
Κι' εγώ μ' άγάπη τάβαλα σ' όλοκληρο άνθρακα
Κι' έδιπλωσαν ανέναντα κι' έμυρσαν και πάλη.

Λίγα λογάρια τρυφερά, γλυκά κι' άγαπημένα,
Έπηρες απ' τ' αθήνη σου και τ' άδωκες σε μένα.
Κι' εγώ σαν μουσχομύριστα, σαν άκριβά λουλούδια
Μέσ' στην καρδιά μου τάβαλα και γίνηκαν τραγούδια.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΗΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τ' άστρα σου, πουλά μου, μελαχροινά
Που φως μέσ' στις καρδιές σταλάζουν,
Με τ' άστρα τα ψυχρά ψηλά στον ουρανό
— μη σε γελούν οι ποιητά — δε μάζουν.

Τ' άστέρια, κάθε μαύρη νύχτα, φωτεινά
Με καλωσύνη λάμπουν στα πλάγια,
Τά βλέπει ο ναύτης, που με γνώσι κυβερνά,
Και δρόμον ίσιο παίρνει εκεί που πάγει.

Τ' άστρα σου τα μάθρα, φως μου, άποιος τ' άδη
Τόσες γλυκάδες και φωτιές γεμάτα
— αν είνε και το γνωστότερο παιδί —
Θέ νάβγυ απ' την ίσια του τη στήθα.

Γ. ΒΥΖΙΗΝΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Από το γνωστό θεατρικό έργο του ποιητού «Η Γυναίκα»).

Γυναίκα! δε μου κρύβεσαι, μην προσπαθείς το κόκκιν
Του νου σου το λαβύρινθο, που χίλια μονοπάτια
Μπλέκονται και ξεμπλέκονται θαμώνοντας τ' άμνια,
Εγώ τ' άξαβάρια και δρόμους έχω άνοιξει.

Η ΓΑΛΑΝΗ
'Η γαλανή το ψέμμα της, άλόγιστα το λέει
Κι' όταν σε κάνει να πονή κι' ατή μαζί σου κλαίει.
'Η γαλανή σαν άγαπά πίσω απ' τον άντρα τρέχει
Και δε γυρνεί τίποτα, και δίνει, δτι κι' αν έχει.

Η ΚΑΣΤΑΝΗ
'Η καστανή, για άληθινή, μονάχη της παίνεται
Το λέει το ψέμμα τεχνικά κι' όταν πασιτεί τ' άνιέται.
'Η καστανή στον έρωτα άοχτεί με παιχνίδια
Και στήνοντας τ' άχτινα της πιάνα μέσα ή ίδια.

Η ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ

Της μαυρομάτας την ψευτιά, πόνι ή φωνή τη βγάλει
Τη βλέπει μέσ' στα μάτια της κι' όμως γελείται πάλη.
'Η μαυρομάτα αν άγαπά γυνάικα φτωχή και λάδια,
Μά την άγάπη των άνδρων τη θέλει πάντα σκλάβια.

Η ΧΗΡΑ

Άντρα καλόν στο γάμο της αν είχε ή χήρα ή μαύρη
Ψάχνει παντού γυρνώντας τον δισκό του νάβου.
Μ' αν όμως ήτανε πολυ καλός ο εμεκαρίτης
Γυρνεί νάβου έναν καλό γι' άποζημιώσι της.

Η ΖΩΝΤΟΧΗΡΑ

'Η ζωντοχήρα ή λυγροή, έχει διπλή τη χάρη
Έχει της χήρας τη φτώχεια, της κόρης το χαμόρα.
Μά όσο παχαίνει μόνη της, κι' όσο περνούν οι χρόνοι
Βρίσκει πως δε συμφέρει πια να πολυκαμαρώνη.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Την κόρη ως δώδεκα χρόνων μπορείς να τη γελώσης,
Από τ' άδωδεκα κι' έμπρός, παπούτσια δά χαλάσης.
Γοηγορά προδίδεται, περνά απ' κάθε τάξη
Συνάδοντας τις πορνείες ίσα με τ' ά δεκάξη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

'Αν εύρεις τη γυναίκα σου στο σπίτι σου μονάχη
Και με τ' άχτι σε δεχτεί, καποιν χονιμένον τάχη.
'Αν έχ' ή γυναίκα σου συχνούς πονοκεφάλους
Θά πη πως συλλογίζεται μαζί μ' έσένα κι' ά.

(Λου).

'Αν λέει πως κάποιον φίλο σου τον έχει στο
(στομάχι)
Και δεν τότε χωνεύει πια, κρυφά μαζί του
θάζει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

(Άχολοιθεί)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

ΕΓΓΛΗ, ζοφερή φωτιά έκαψε στο τζάκι. Ωστόσο έννοιωθε να νεί, ότι έξω στους σιωπηλούς δρόμους της μικρής πόλεως, έφυσαν παγωμένοι άνεμοι. Ήταν ύπνορη ή ώρα αυτή της αναπαύσεως, ύπνορη από το δειπνό. Η κυρία Ματθίλδη Φραντζέσκα είχε καθίσει μερικές στο πιάνο, μα βαρέθηκε πολύ γρήγορα. Άνωστένανε άκαρα κα' άμέσως έπειτ' απ' αυτή άναστένανε βαθεία κα' ο σύζυγός της, ο Έρνέστος Φραντζέσκα.

Η Φραντζέσκα, η γορή ύπνορη, που σερβίριζε αυτή τη στιγμή τον καφέ, άκούοντας τους άναστεναγμούς των άρρενικών της, έγριψε και τους ένύπνορη. Τους συμπαθούσε και τους δυό σαν σπογγική μητέρα, γιατί από την εποχή του γάμου τους, δηλαδή έδω και έκοσι χρόνια, ήταν στην ύπνορη τους. Γι' αυτό, μ' έλο το θάνατό τους τώρα και τους έλεγε:

—Σε καλό σας... Τι έπαθατε κα' άναστενάξετε έτσι νοσταλγικά; Τι έχετε; Δέν είδατε έντυχιόμην; —Γιατί, είμαστε πολύ έντυχιόμην! άπάντησε η Ματθίλδη.

—Ναι, πολύ έντυχιόμην! έβεβαίωσε κα' ο κ. Φραντζέσκα.

—Δέν σας πιστεύω, τους έλεγε η γορή Φραντζέσκα. Νοιώθω πως κάτι έχετε. Έδω κα' όχτώ μέρες, έχω προσέξει, πως ύπνορη από το δειπνό παίρνετε μια πένθυμη ύπνορη, σαν να γνωρίζετε από ηλεία. Αυτό δέν ένε φυσικό σας. Τι σας συμβάνει επί τέλους;

Η κυρία Φραντζέσκα σιωπούσε. Ο Έρνέστος έδίστασε μια στιγμή, έπειτα πήρε την άπόφασή του κα' ένθιρίωσε:

—Θά σοι πω την άλήθεια, Φραντζέσκα. Ξέρεις πόσο άγαπώμαστε η Ματθίλδη κα' εγώ. Η έντυχία μας δέν έλαττώθηκε καθόλου από την εποχή του γάμου μας. Έλυθηθήκαμε μόνο λίγο που δέν άποχτήσαμε παιδί. Επ' τέλους, δέν είχαμε ποτέ μας την παραμικρή στενοχώρια. Η κυρία, όμως, από δω (και έντύπαζε ερωτικά τη γυναίκα του) δέν ξέρω πως, θυμήθηκε έξαφνα περασμένες μας άναμνησεις, πράγματα του παρού που είμαστε άκόμα έντυχιόμην, κα' από την ημέρα εκείνη...

—Συγγνώμη, διέκρινε η κ. Φραντζέσκα. Ξεχνάς κάτι, Έρνέστο. Μόλις δηλαδή σου φανέρωσα αυτή μου τη νοσταλγία για την περασμένη μας ζωή, μου είπες ότι και σύ είχες αισθανθεί το ίδιο.

—Άφησέ με, σε παρακαλώ, να τελειώσω, της έλεγε ο άντρας της. Λοιπόν, Φραντζέσκα, την περασμένη βδομάδα, τη βραδείά άκριβώς που είχαμε γιορτάσει την επέτειο των άρραθόνων μας, η Ματθίλδη άρχισε ν' άναστέλλει τα περασμένα κα' ν' άναστενάξει. Μου θύμισε τα ραντεβού μας τον καρό που είμαστε άρραβωνιασμένοι. Θυμήθηκε πως πήγαμε και την περίμενα, κάθε μέρα, στον έξοχό δρόμο, κάτω από τις φιλιές, κα' έόναμε κατόπιν τον περιπάτο μας, την ώρα του δειπνίου, τρυφερά άγκαλιασμένοι κα' όνειροπολώντας τη μελλοντική μας έντυχία. Θυμήθηκε άκόμα, το δυνατό κα' γλυκό χτυπάκι που έννοιωθε, μόλις μ' έβλεπε από μακριά. Είν' άλήθεια —γιατί να μίτ' όμολογήσω;— πως κα' εγώ έννοιωθα την ίδια ύπνορη άγονία, όταν την περίμενα, το ίδιο γλυκό χτυπάκι όταν την έβλεπα νάρχεται στη γωνία του δρόμου, τόσο νέα, χαμογελιστή κα' άνάλαρη σαν πεταλούδι...

—Γιατί παρατηρείστε λοιπόν; τον διέκρινε η γορή ύπνορη. —Οι' αυτά είν' ώρες άναμνησεις και είνε πολύ ένχάρια πράγμα να τις ξαναθυμάται κανείς!

—Άκριβώς! άπάντησε ο Έρνέστος. Η Ματθίλδη όμως παραπονείται, ότι δι' αυτά έπέρασαν. Προχθές μάλιστα που τη ρώτησα να μου έξηγήσει τη μελαγχολία της, γύρισε κα' μου έλεγε: «Σ' άγαπώ πάντα—πολύ, καί μου Έρνέστο, όχι όμως το ίδιο σαν άλλοτε! Ώ, θά έδινα ό,τι έχω κα' δέν έχω, για να αισθανθώ άλλη μια φορά, μια φορά μόνο, το γλυκό εκείνο χτυπάκι των παλιών μας

ραντεβού!...».

Άκούοντας τα λόγια αυτά η γορή Φραντζέσκα, έκαρδίστηκε στα γέλια κα' έλεγε:

—Μπαρά, καρό που έχω για χάσιμο! Τι τα θέλετε τών' αυτά; Ξεχνάτε πως στην ηλικία σας δέν μπορεί ν' άγαπά κανείς; Πως άγαπούσε όταν ήταν είκοσι χρόνια! Τα άπόγινε τών' αυτά, διόλου μαζύ, στο διάστημα των άτάων η πρώτη άγάπη έστειλε ζεστα σιγά—σιγά, χωρίς όμως κα' να σβήνει. Άμ, βέβαια, από κάθε βράδυ, ύπνορη από το φαγητό, ο κύριος παίρνε και έσκαρτα έλπει την έφημερίδα του κα' η κυρία έλπει σε ρεβιθισμούς πάνω νταβάν της, φυσικά η μελαγχολία είν' άναπόφευκτη. Άλλοτε, ύπνορη συχνά έξω, διασκεδάλατε. Τώρα, παρητήσατε κα' άταρα κα' κινηματογράφους κα' φιλικές δεξιότητες κα' δια—άμ!

—Κράτησε για λογαριασμό σου τις σιμιθούλες σου, κυρία Φραντζέσκα, της έλεγε με βουθημία η Ματθίλδη, χτυπώντας άρρηκτα τα πλήκτρα του πιάνου.

—Να με συμπαθάτε, κυρία, άν έλπα ναυμάζεις! άπάντησε η γορή ύπνορη κα' έξαρνήστηκε προς τις κοίτσες.

Όλο έκαινο τον χειμώνα, ο κύριος κα' η κυρία Φραντζέσκα έπαιαν πολύ κοσμικά. Επ' τέλους κατέλαβαν πως δέν είχε άδωα η γορή Φραντζέσκα κα' άποφάσαν να το ρέξουν στις διακοδές.

Ύστερ' από λίγες μέρες, βροχόκόνιουσιν προσκαλεσμένοι σ' ένα φιλικό οικογενειακό χορό. Τη βραδείά εκείνη η Ματθίλδη έπαιαν για την άλγνα, Ένω ταξείδιε όμως, έπαιαν στα χέρια περσόντων, άκόμα τον πούλησαν ως σκλάβο.

—Ω, θει! έπένανεν η Λαίς. Ο Διογένης σκλάβος; Κυ' έξ άλλου μου μάλιστα! Δέν πωλάω να το πιστέψω...

—Κι όμως, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω, είν' άλήθεια.

—Μα πρέπει να τον εξαγοράσουμε άμέσως. Πρέπει να γυρίσει στην Κόρινθο, να πάρει απ' το Χρυσόδι όλα τα πράγματα χρωάγοντα κα' να φροντίσει το γορηγομένο κα' την εξαγορά του.

—Θα φροντίσω εγώ, Λαίς, έλεγε ο Κλέων ο Άθηναίος. Άφού ένδραφερα τόσο πολύ για τον κυνικό φιλόσοφο, μόλις γύρισε στας Άθηνες, θα πάω επί—προς στην Κρήνη για να βρω το Διογένη κα' να φροντίσω κα' την εξαγορά του.

—Εξοριστώ, καί μου Κλέων! άπάντησε η Λαίς, παραμυθία για την προθυμία κα' την άρρώσση του παλιού άμασμού της.

Έπειτα, ο Άριστοπος έήτησε πληροφορίες για το Λεοντίδη κα' η Λαίς τον έπληροφόρησε, ότι ο σύζυγός της βρισκόταν σ' ένστρατεία.

—Είμαι τυλιγμένος έντυχιόμην κα' τον; ρώτησε η ένδραφον ο φιλόσοφος.

—Ξέρεις, αγαπητέ μου φίλε, άπάντησε η ώραία Κορίνθη, ότι έκαινο που με συνέδεσε με το Λεοντίδη κα' έκανε να του άρρωσώσι τη ζωή μου κα' το μέλλον μου, δέν ήταν ο έρος, άλλα η αυτοθυμία που έδειξε για μένα.

—Α! Άστε δέν τον αγαπάς λοιπόν; φώναξε χαρούμενος κα' με μια λάμψη έλπίδας στο πρόσωπό του ο Κλέων.

—Μη βιάζεσαι να χαρής, νεαρό μου Άθηναίε, του έλεγε σοβαρά η Λαίς. Πρέπει να ξέρεις, ότι θα προτιμούσα να πω έκαστο φορές να καίω, παρά να κάνω το Λεοντίδη δυστυχισμένο στον έρωτά του. Ο άνδρας αυτός, όχι μόνο διακινδύνευε τόσες φορές τη ζωή του κα' μένα, άλλα έβασσε προς χάριν μου κα' την ύπνορή του, το καλό του, τα πάντα. Ζω κα' τον έντυχιόμην κα' τον άγαστο όσο ν' άγαπώ.

Έπειτα η Λαίς ώδηγησε τους δυό ξένους της στο μαγευτικό—

Το μυστήριο δέν έκράτησε πολύ. Λόθηκαν άμοιβαίως έξηγήσεις. Κα' αέις είχε λάβει ένα γράμμα, με το όποιο κάποια κυρία που έν άγαπούσε τον όριζε ραντεβού στο ίδιο μέρος κα' την ίδια ώρα. Κα' δέν θά έρχόταν στο ραντεβού του αυτό, άλλα το έκανε στο τέλος σαρμμένος από μια άκατάχρητη νοσταλγία κα' ξαναένωση το γλυκό χτυπάκι της παλιής έντυχιόμην του ζωής.

Και τότε, χωρίς να ξέρον κα' οι δυό άν έπαιαν να γελούν η να έμψουν, κατέλαβαν όστόσο, ότι το γλυκό χτυπάκι που έν έννοιωσαν ήταν έργο κα' άταίριαστο για την ηλικία τους, κα' έμειναν καί άρρα, κρατούμενοι από τα χέρια, κάτω από τις γέφυρες φιλικής, που έταν τόσο στοργικά προσεταμένοι, είκοσι χρόνια πριν, να τρυφερά τους αίσθημα.

Και δέν έφανταίνονταν ποτέ, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, ότι το παλιό έκαινο τους το είχε σκαρώσει η γορή Φραντζέσκα, που τόσο τους συμπαθούσε κα' ήθελε να ξαναένωσαν την άγάπη τους!...

ΕΡΝΕΣΤΟ ΣΕΡΑΟ

Ο άγνωστος εκείνος ήταν ο Έρνέστος, ο άντρας της!

Η Ματθίλδη χτυπούσε άρηκτα τα πλήκτρα του πιάνου...

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΥ'

Α ο δούλος Ξαναγύρισε σε λίγο κα' έλεγε στη Λαίδα πως οι ξένοι, που την έζητούσαν, ήταν ο φιλόσοφος Άριστοπος κα' ο Άθηναίος στρατηγός Κλέων.

Κατασπινιμένη τότε η Λαίς, διέταξε να άδηγήσουν άμέσως κοντά της τους δυό ξένους.

Μόλις ο Άριστοπος κα' ο Κλέων μπήκαν μέσα, η Λαίς έτρεξε να τους σφίξει με συγκίνηση το χέρι κα' να τους εύχηθή το καλώς ήλδαν. Άμέσως κατόπιν άρχισε, να τους ρωτά για τους παλιούς της φίλους, για την Κόρινθο, για όλους δούλους άρρωσε πίσω της, φέρνοντας τη λίσσα του Ίεροφάντη.

—Τι γίνεται ο αγαπητός μου Διογένης, Άριστοπε; ρώτησε τέλει τον φιλόσοφο η ώραία Κορίνθη. Γιατί δέν ήθε κα' αυτός κα' σύ;

—Ο Διογένης; έλεγε ο Άριστοπος στεναίνοντας. Του συνέθεσαν κάποιες περιπέτειες από τότε που ήρθε από την Κόρινθο, άγαπητή Λαίς. Ο γενναίος κα' μεγαλόμυθος κυνικός φιλόσοφος, έπειτ' από μια λυσιδί σμεταλή, που είχε με τους μισθοφόρους του Ίεροφάντη, κα' άφού σκότωσε τέσσερες απ' αυτούς, μεταδών όποιον κα' τον δούλε, έκανε φρόνιμο να φύγη από την Κόρινθο. Καί έξελιξε για την άλγνα, Ένω ταξείδιε όμως, έπαιαν στα χέρια περσόντων, άκόμα τον πούλησαν ως σκλάβο.

—Ω, θει! έπένανεν η Λαίς. Ο Διογένης σκλάβος; Κυ' έξ άλλου μου μάλιστα! Δέν πωλάω να το πιστέψω...

—Κι όμως, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω, είν' άλήθεια.

—Μα πρέπει να τον εξαγοράσουμε άμέσως. Πρέπει να γυρίσει στην Κόρινθο, να πάρει απ' το Χρυσόδι όλα τα πράγματα χρωάγοντα κα' να φροντίσει το γορηγομένο κα' την εξαγορά του.

—Θα φροντίσω εγώ, Λαίς, έλεγε ο Κλέων ο Άθηναίος. Άφού ένδραφερα τόσο πολύ για τον κυνικό φιλόσοφο, μόλις γύρισε στας Άθηνες, θα πάω επί—προς στην Κρήνη για να βρω το Διογένη κα' να φροντίσω κα' την εξαγορά του.

—Εξοριστώ, καί μου Κλέων! άπάντησε η Λαίς, παραμυθία για την προθυμία κα' την άρρώσση του παλιού άμασμού της.

Έπειτα, ο Άριστοπος έήτησε πληροφορίες για το Λεοντίδη κα' η Λαίς τον έπληροφόρησε, ότι ο σύζυγός της βρισκόταν σ' ένστρατεία.

—Είμαι τυλιγμένος έντυχιόμην κα' τον; ρώτησε η ένδραφον ο φιλόσοφος.

—Ξέρεις, αγαπητέ μου φίλε, άπάντησε η ώραία Κορίνθη, ότι έκαινο που με συνέδεσε με το Λεοντίδη κα' έκανε να του άρρωσώσι τη ζωή μου κα' το μέλλον μου, δέν ήταν ο έρος, άλλα η αυτοθυμία που έδειξε για μένα.

—Α! Άστε δέν τον αγαπάς λοιπόν; φώναξε χαρούμενος κα' με μια λάμψη έλπίδας στο πρόσωπό του ο Κλέων.

—Μη βιάζεσαι να χαρής, νεαρό μου Άθηναίε, του έλεγε σοβαρά η Λαίς. Πρέπει να ξέρεις, ότι θα προτιμούσα να πω έκαστο φορές να καίω, παρά να κάνω το Λεοντίδη δυστυχισμένο στον έρωτά του. Ο άνδρας αυτός, όχι μόνο διακινδύνευε τόσες φορές τη ζωή του κα' μένα, άλλα έβασσε προς χάριν μου κα' την ύπνορή του, το καλό του, τα πάντα. Ζω κα' τον έντυχιόμην κα' τον άγαστο όσο ν' άγαπώ.

Έπειτα η Λαίς ώδηγησε τους δυό ξένους της στο μαγευτικό—

Το μυστήριο δέν έκράτησε πολύ. Λόθηκαν άμοιβαίως έξηγήσεις. Κα' αέις είχε λάβει ένα γράμμα, με το όποιο κάποια κυρία που έν άγαπούσε τον όριζε ραντεβού στο ίδιο μέρος κα' την ίδια ώρα. Κα' δέν θά έρχόταν στο ραντεβού του αυτό, άλλα το έκανε στο τέλος σαρμμένος από μια άκατάχρητη νοσταλγία κα' ξαναένωση το γλυκό χτυπάκι της παλιής έντυχιόμην του ζωής.

Και τότε, χωρίς να ξέρον κα' οι δυό άν έπαιαν να γελούν η να έμψουν, κατέλαβαν όστόσο, ότι το γλυκό χτυπάκι που έν έννοιωσαν ήταν έργο κα' άταίριαστο για την ηλικία τους, κα' έμειναν καί άρρα, κρατούμενοι από τα χέρια, κάτω από τις γέφυρες φιλικής, που έταν τόσο στοργικά προσεταμένοι, είκοσι χρόνια πριν, να τρυφερά τους αίσθημα.

Και δέν έφανταίνονταν ποτέ, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, ότι το παλιό έκαινο τους το είχε σκαρώσει η γορή Φραντζέσκα, που τόσο τους συμπαθούσε κα' ήθελε να ξαναένωσαν την άγάπη τους!...

ΕΡΝΕΣΤΟ ΣΕΡΑΟ

Ο άγνωστος εκείνος ήταν ο Έρνέστος, ο άντρας της!

τερο μέρος του κήπου της κα' εκεί συνεχίανε τη συνομιλία τους.

Ο Άριστοπος διηγήθηκε στην ώραία Κορίνθη καθέτι που είχε συμβεί στην Κόρινθο απ' την ημέρα της άναχωρήσεώς της.

Ο λαός της Κορίνθου, όταν έμαθε για ποιά ατία είχε φύγει κα' διασπαστεί από την πόλη η κοσμοξανακουμένη έταίρα, το όρωαότερο λουλούδι της πόλεως, έξηγήθη κα' άξίωσε απ' τους Πρωτόνεις να ζητήσουν την τιμωρία του Ίεροφάντη της Έλευσίνος. Οι Πρωτόνεις έήτησαν πραγματικά απ' τον Άρειο Πάγο να διαδω τον Βασίλειο για τους διωγμούς που είχε κάνει έναντίον της Λαίδος κα' για τις διάφορες άπόπειρες άπαγωγής της, που είχε άρρωσώσει.

Οι Άθηναίοι όμως άρνήθηκαν να ικανοποιήσουν την άπόφαση αυτή των Κορινθίων, οι όποιοι, έξορισθέντες, διαλάσανε τη σημαρία που είχαν άνάκαθεν με τας Άθηνες.

Επρόκειτο μάλιστα να έκραγή κα' πόλεμος μεταξύ των δυό πόλεων.

Μα στο μεταξύ αυτό, μια μέρα, ο Ίεροφάντης της Έλευσίνος πέθανε ξαφνικά. Άλλοι έλεγαν από άποληξία κα' άλλοι από δηλητηρίαση. Ωστόσο, άφού έλειψε αυτός, που ήταν η μόνη ατία της έχθρας τους, η δυό πόλεις συμφιλώθηκαν κα' ξαναένωσαν σήμαχα, όπως πριν.

—Βλέπεις λοιπόν, άγαπητή μου φίλη, κατέληξε ο Άριστοπος, ότι οι Κορίνθιοι σ' άγαπούνε τόσο πολύ, ώστε για χάρι σου, παρ' όλο να συγκρουστούν με τους Άθηναίους. Κυ' άπόδειξες άκόμα της άγάπης τους για σένα, είνε κα' το ότι ο λαός, κάθε τόσο, συγκεντρώνεται στο Πρωτόναιο κα' ζητάει απ' τους Πρωτόνεις να στείλουν επίσημο μήνυμα κα' να σε παρακαλέσουν να ξαναγύρισης στην πόλη τους.

—Οι καλοί μου, οι αγαπητοί Κορίνθιοι! ψευθύσε η Λαίς, βαθεία συγκινημένη. Με συγκινεί η άγάπη τους. Μα αυτό που ζητάνε, δέν είνε δυνατόν να γίνει, γιατί εγώ άνηκα πλέον στον Λεοντίδη κα' θα μένω κοντά του μέχρι θανάτου.

—Όποιοδήποτε, έλεγε ο Άριστοπος, εγώ γ' αυτό ήρθα να σε συναντήσω. Για να προσπαθήσω να σε πείσω να γυρίσης στην Κόρινθο. Μα άν βεβαιωθεί, ότι αυτό δέν είνε δυνατόν, τότε θα σ' άποχωρήσω για πάντα, γιατί θα φύγω κα' εγώ από την Κόρινθο κα' θα πάω να εγκατασταθώ στην πατρίδα μου, την Κρηνηία.

—Εγώ, έλεγε κα' ο Κλέων, έχω άποφασίσει, όπως ξέρει κα' ο φίλος μου Άριστοπος, να φύγω για πάντα από τας Άθηνες κα' να γίνω πολίτης της Κόρινθου, άν έδεχόσουν να ξαναγύρισης κα' εσύ εκεί, Λαίς. Μα άφού δέν δέχεσαι να έπιστρέψης, θα μένω στας Άθηνες.

Ο Άριστοπος κα' ο Κλέων μέινανε κάποιες βδομάδες στην Άμβρακία, απ' έδος κα' δέν ήθελαν να στερηθούν τόσο γρήγορα τη γορητευτική συντροφιά της Λαίδος κα' απ' έτέρου περιμένα μίπως έντομεταξύ γυρίσει ο Λεοντίδης απ' την ένστρατεία του, για να τον χαρκτηρίσουν κα' αυτόν κα' να τον πείσουν να έγκαταστή στην Κόρινθο με τη Λαίδα.

Ένα μεσημέρι, ένω η ώραία Κορίνθη βρισκόταν μαζί με τους δυό ξένους της στον κήπο, ένας δούλος την είδοτοήσε, ότι κάποιος πέδω άγγελισφόρος, που έρχόταν κατ' ένθεταν από την Κόρινθο, ζητούσε να την ιδί.

Η Λαίς έλεγε να τον άφήσουν να περάσει ελεύθερα.

Ήταν ένας άνδρας ήλικιωμένος κα' ραγιαλός, με σπολή κα' πανοπλία Κορινθίου στρατιώτη. Ύψους το χέρι του κα' χαρκτηρίσε τη Λαίδα μ' αυτά τα λόγια:

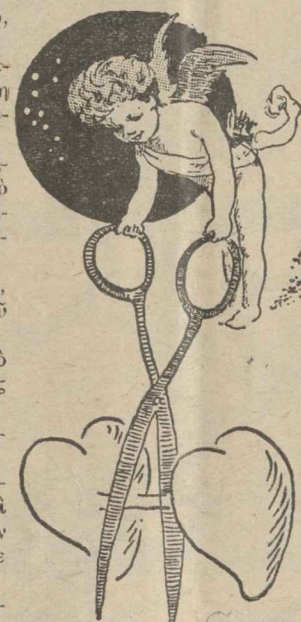
—Χαίρε, Λαίς, ώραία σαν την Άφροδίτη, σφρή σαν την Άθηνά κα' εύεργετική σαν τη Δήμητρα. Πριν έκπληρώσω την άποστολή, για την όποια ήρθα από την Κόρινθο, πρέπει να σ' εύχαριστήσω για τη μεγάλη κα' άνεπατήχη εύεργασία που μούχες κάνει κα' να σοι είπω, ότι εγώ κα' δόξαση η οικογένειά μου θά σοι έμασσε για πάντα άφοσιωμένοι.

—Καί μου ξένε, καλώς όρισες στο σπίτι μου, του άπάντησε η Λαίς. Τα λόγια σου μου είν' ένχάρια, μα κα' άκατάχρητα επίσης. Δέν ξέρω για ποιά εύεργασία μου μιλάς. Δέν σε γαρίζω κα' δέν θυμάμαι να σ' έχω ιδεί ποτέ μου.

—Άκριβώς κα' αυτό η εύεργασία σου είνε πιο μεγάλη, γιατί μ' εύεργέτησε χωρίς να με γνωρίζεις, άπάντησε ο στρατιώτης. Είμαι ο Εύδημος, από τη Μεσσηνία, στρατιώτης στην Κόρινθο. Έχω παστεί αιχμάλωτος κα' σ' έδωσες στην οικογένειά μου τα λύτρα που χρειαζόντουσαν για την εξαγορά μου. Για την καλωσύνη σου αυτή, όρκίζομαι, ότι στο έξης η ζωή μου θ' άνηκε σε σένα.

—Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια, καί μου φίλε, του έλεγε η Λαίς. Καί τώρα καθίσε κα' πές μας ποιά είνε η άποστολή που σ' έφερε απ' την Κόρινθο στην Άμβρακία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

τά παιδιά του...

—'Ελένη, τη διέκοψε ξαφνικά ο Σομπέργκ. Σας μιού!

—'Η χορεύτρια του χαμογέλασε τότε γλυκά, λέγοντάς του:

—Φίλησέ με!

Και του έτεινε τα χείλη της.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που

του παραχωρούσε μια τόσο σπου-

δαία ευνοια, μα αυτή τη φορά,

ο Σομπέργκ υψώ ήταν τόσο δη-

μιτικός, ώστε με δυσκολία κα-

τάρωσε να τον αποσπάσει από

την αγκαλιά της, αγκυλώντας

τις φωνές του πατέρα του και

του πρίγκιπας Κιρκώφ, οι οποί-

οι πλησίαζαν στο καμαρίνι της.

—'Ο πατέρας σου! Σε λυ-

τεύω! Νικολούσκα, ο πατέρας

σου! Προς Θεού!...

Πράγματι, μόλις ο Σομπέργκ

υψώ απομακρύνθηκε απ' την 'Ε-

λένη, μπήκαν μέσα οι δυο μεγα-

στάνας και φίλησαν ο καθένας

τους από ένα χέρι της χορευ-

τριάς. Κατόπιν ο Σομπέργκ πα-

τέρας έκανε ένα νόημα στο γυ-

πό, ο οποίος βγήκε άμέσως απ'

το καμαρίνι.

Κατόπιν ο Κιρκώφ κ' ο Σομ-

πέργκ κήλησαν κ' άρχισαν να

κυττάζουν με ζωηρό ενδιαφέρον

την 'Ελένη, η οποία έφτασε το

πρόσωπό της και ξανακουντά-

ριζε τους ώμους της.

Κρατούσε τώρα μια βουρτσό-

τα μ' ένα μίγμα μαυρο, με το

οποίο έβαφε τις βλεφαρίδες της

και γέμισε τα μάτια της σιές.

Όταν τέλος γύρισε το πρόσωπό

της και κύτταξε τους δυο φίλους

με τα φρεσκοβαμμένα μάτια της,

ο Σομπέργκ δεν μπόρεσε πια να

κρατηθή και φώναξε:

—Τα συγχαρητήριά μου, Κιρ-

κώφ! 'Η μικρή σου φίλη είνε

διαβολικά όμορφη! Είσαι ευτυχι-

σμένος, φίλαρέμω μου...

Τα λόγια του ατά άντηχη-

σαν άσχημα στ' αυτιά και στην

καρδιά του πρίγκιπας, ο οποίος από την αρχή της έσπεριδος δεν

άφρινε ούτε βήμα το Σομπέργκ. Όταν μάλιστα τον είδε να διευθύ-

νεται στο καμαρίνι της 'Ελένης, τον είχε πάρει από πίσω. 'Ο Σομ-

πέργκ θύμωσε πολύ γι' αυτό, γιατί θα έδινε τα πάντα να μείνει μό-

νος, έστω και μια στιγμή, με την 'Ελένη.

Οι δυο φίλοι κυττάζονταν τώρα με μίσος που το προκαλούσε

ο έρωτας τους προς την όμορφη χορεύτρια, όταν ξαφνικά μπήκε μέσα

η Βέρα και ψιθύρισε μερικά λόγια στο αυτί της αδελφής της. 'Α-

μέσως η 'Ελένη παρακάλεσε τους δυο φίλους ν' αποσυρθούν και

κατόπιν επρόθεσε:

—Κύριοι, μετά το μπαλέτο, σας δίνω ραντεβού εδώ. Θα σας

πάρω να πάμε να σουτάρουμε στο σπίτι μου.

'Ο Σομπέργκ δέχτηκε την πρότασή της μ' ένθουσιασμό. Μα ο

Κιρκώφ, τον οποίο η κοινή αυτή πρόσκληση δεν ένθουσίαζε καθό-

λου, έφερε μερικές αντιρρήσεις, λέγοντας ότι τα καθήκοντά του

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Ελένη κούνησε το κεφάλι της κ' ά-

πάντησε στο νεαρό Νικόλα Σομπέργκ:

—Το ξέρω πως ο πρίγκιπ Κιρκώφ

είνε ο καλύτερος φίλος του πατέρα

σας. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να

θόλου να τον μισή θανάσιμα... έξ αλ-

τίας μου. Τι μου είπατε προ λίγο για

τον Κιρκώφ; 'Ε'σαν τον βλέπω κοντά

σες, με πάνει μια άσπαστητη επιθυμία να τον

σκοτώσω. 'Ε, λοιπόν, τα ίδια λόγια ακριβώς

μου λέει συχνά γι' αυτόν κ' ο πατέρας σας.

'Ο φτωχός ο Κιρκώφ! Με δυο τέτοιους εχθρούς

που έχει, θα έκανε καλά, καθώς μάλιστα λένε

πως είνε κατεστραμμένος, ν' ασφαλίση τη ζωή

του. 'Ετσι θα εξασφάλιζε τη γυναίκα του και

ως οικοδεσπότη δεν του επέτρεπαν ν' απομακρυνθή απ' το μέγα-

τον.

—Μείνατε σεις, είπε τότε η 'Ελένη. Θα πάω μαζί μου

τον Σομπέργκ.

—Τότε θα ρθώ κ' εγώ! φώναξε ο Κιρκώφ.

—'Όπως θέλετε. Μα τώρα φεγγάτε...

Και τους έσπρωξε προς την πόρτα.

Μόλις αυτοί βγήκαν έξω, η Βέρα ξαναμπήκε μέσα, ακολου-

μένη από μια γοργά. 'Ηταν η παλαιολόγισσα Κατερίνη, η οποία

θγαλε άμέσως από κάτω απ' το σάλι της ένα παλτό κομψό, αλλά

μένο και το άνοιξε με προφύλαξη.

'Ηταν γεμάτο απ' τα πιο πολύτιμα κοσμήματα, με τα οποία

'Ελένη άρχισε να στολίζεται άμέσως. 'Η γοργά της νύχτας έφερε

αυτούς τους θησαυρούς για κάθε καλλιτεχνική της εμφάνιση, και

η 'Ελένη, παρ' όλα τα τεράστια κέρδη της, δεν είχε ούτε ένα

μάντι δικό της.

—Τι νέα; ρώτησε σε λίγο τη γοργά, καθώς περνούσε στο

της ένα υπέροχο κολλιέ, κάνοντας συγχρόνως νόημα στη Βέρα ν'

προσέχη στην πόρτα.

—Είδα το Ζαχάρ... ψιθύρισε η γοργά.

—Και τί σου είπε;

□□□ Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ □□□

'Η κυρία Ρεκαμιέ.

(Πορτρέτο του Ζερζέρ).

Ξω, αλλά, ανοίγοντας την πόρτα, μπήκε μέσα και της είπε στ' αυ-

—Ψυχούλα μου, τα ξέρεις όλα... Ναι, ο πατέρας μου άφρι-

νεται μαζί σας, μα εσείς τον κοροϊδεύετε. Δεν είν' έτσι;

—'Α! μικρός μου! φώναξε η 'Ελένη. Δεν θα με κοροϊδεύ-

στηγή της εισόδου μου στη σπηλή...

Και πέρασε μπροστά του, χωρίς ν' ασχοληθή πια μ' αυτόν.

Σομπέργκ έγινε κατάχλωμος και στηρίζτηκε στον τοίχο.

'Η Βέρα τον λυπήθηκε και πλησιάζοντάς τον, του είπε:

—Μά είσαι άνοητος! Γιατί κάνεις την αδελφή μου να

νι; Καλύτερα θύκανες να μιάσεις το Μπαλνισα στη σπηλή.

Πράγματι δέ ο Σομπέργκ πήγε άμέσως να βρή το χορευ-

απόιός ήταν σε κακή χάλια και τραγουδούσε όλητα τον καμα-

XVIII

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

'Η χορευτική εκείνη επίδειξις στο μέγαρο του πρίγκιπας

—'Ακουτέι деталώς η

έχη ακριβείς ειδήσεις για

μεγάλο δούκα 'Ιβάν.

—Γιατί;

—Λέει πως τις χειρουργεί

—'Όχι! Θα του άπαι-

σης, ότι δεν μπορούμε να

ποιήσουμε τίποτε αυτή τη στιγμή

μά ότι υπολογίζουμε σ' αυτό

δταν θα ρθή η ώρα...

—Θέλει να μάθη, έπειτα

η γοργά, που βρίσκεται ο

γας δούξ. Είνε άνησυχος γι'

τι ο Γκαρτ φάχεν λυσιπύ-

να για να τον βρή.

—Πές του, ότι δεν έρω

με να φοβηθούμε τίποτε εκ

αυτούς του Γκαρτ, πές του να

ξέρω, ότι κάνει ο Γκαρτ

ότι παύει να γινέται η

—Μά δεν είνε αυτή η

μνη του Ζαχάρ

—Είνε η δική μου. Κι

τό φτάνει!...

—Εκείνη τη στιγμή ο Σομ-

πέργκ υψώ χτύπησε την πόρ-

και φώναξε πως τα πάντα

σαν έτοιμα.

—'Ο Μπαλνισα ήρθε;

—Ναι, με είνε έτοιμος

μεθύσι. 'Εγώ ο ίδιος τον έρω

σα, γιατί δεν μπορεί να

θι στα πόδια του. Θα

καλά να χορεύετε μόνι

—Καθόλου, απάντησε

'Ελένη. Θα χορέψω μαζί

—Μά αυτό θα είνε η

ταστροφή...

—'Όχι. Θα κάνω αυτό

θέλω...

Τη φορά αυτή, ο Σομ-

υψώ δεν της απάντησε

—Ψυχούλα μου, τα ξέρεις όλα... Ναι, ο πατέρας μου άφρι-

νεται μαζί σας, μα εσείς τον κοροϊδεύετε. Δεν είν' έτσι;

—'Α! μικρός μου! φώναξε η 'Ελένη. Δεν θα με κοροϊδεύ-

στηγή της εισόδου μου στη σπηλή...

Και πέρασε μπροστά του, χωρίς ν' ασχοληθή πια μ' αυτόν.

Σομπέργκ έγινε κατάχλωμος και στηρίζτηκε στον τοίχο.

'Η Βέρα τον λυπήθηκε και πλησιάζοντάς τον, του είπε:

—Μά είσαι άνοητος! Γιατί κάνεις την αδελφή μου να

νι; Καλύτερα θύκανες να μιάσεις το Μπαλνισα στη σπηλή.

Πράγματι δέ ο Σομπέργκ πήγε άμέσως να βρή το χορευ-

απόιός ήταν σε κακή χάλια και τραγουδούσε όλητα τον καμα-

ήταν ένας θρίαμβος για την 'Ελένη. 'Επειδή ο Μπαλνισα ή-

ταν μεθυσμένος, δεν έδωσαν το μπαλέτο του Ρόδου, όπως είχαν

προβλέψει, αλλά ένα καινούριο χορό της έμπνευσε της 'Ελένης.

Παρ' η Κουλίγαν δεν ήταν τόσο ανάλαφρη, τόσο αβερσία, όσο

αυτή το βράδυ. Όταν τελείωσε ο χορός, ένθουσιαστές επευφημίες

και χειροκροτήματα έξασπασαν απ' όλες τις μεριές κ' όλοι έτρεξαν

να στα καμαρίνι της για να τη συγχαρούν.

'Η χορεύτρια δυσκολεύτηκε πολύ ν' απομακρυνθή όλους αυτούς

απ' τα δάμαστές της, οι οποίοι την έμπόδιζαν να γυρνή. Μερικοί

ακόμα δεν έννοοσαν να φύγουν με κανένα τρόπο και για να τους

επικρατή, τους προσκάλεσε κ' αυτούς στο σουπέ, στο σπίτι της.

Ο Σομπέργκ κ' ο Κιρκώφ ήσαν κατάχλωμοι απ' την ταραχή

της και κυττάζονταν κρυφά σαν δυο τίγρεις έτοιμες ν' άλλη-

λασσομαχούν.

Ο Σομπέργκ υψώ, πάλι ήταν άξιοσημείωτος την όψη. 'Η 'Ελένη,

απέναντί του έτοι, τον λυπήθηκε και του χαμογέλασε μ' ένα τρώ-

πο, που θα έκανε σε περασικό όλους τους αγίους. Τότε εκείνος της είπε

μ' αργία:

—Προσκάλισε όλους στο σουπέ του σπιτιού σου, προσκάλεσε

και τον πατέρα μου κ' έμένα μ' άρνιεις εδώ.

—'Αντί! το ψιθύρισε στ' αυτή η 'Ελένη. 'Εσύ θα ρθής στο

σπίτι μαζί το σουπέ.

—'Ο! Έκανε εκείνος πνευμένος από την εύγνία του. Είνε δυ-

οί, 'Ελένη; Είνε δινανόν;

—Θα σε περιμένω στην κάμαρά μου.

Μη έρθες πριν από τις τρεις. Θα βρής

την μικρή πόρτα του κήπου μου προς το

πλάι του Νέβα και θα περιμένεις εκεί

έξω απ' τ' άνοιξη. 'Ότι κ' αν συμβεί,

έκ' αν άν άκούσεις, μην παρουσιάσεις

τι απάντα. Σού! Στις τρεις, καρδούλα

μου...

Ο κερός Σομπέργκ ήταν άνικανος

και ν' άπάντηση και τα μάτια του ελ-

πι και θαλάσσει.

...

Στις δυο μετά τα μεσάνυχτα, οι

κατασκευασμένοι της χορευτριάς βρισκό-

νταν σ' ένα τους το κέφι. 'Η 'Ελένη

ήταν δεξιά της τον Κιρκώφ απ' άριστερά

της τον Σομπέργκ. 'Απέναντί της ήταν

ο Μπαλνισα, ο οποίος είχε ξεθεσίσει

έντονα και ξαναμεθυσσε πάλι. 'Ο

κερός Νεπαρόφ βρισκόταν επίσης εκεί,

και πολλοί άλλοι εταπρόβια, καθώς

και πολλές γυναίκες του μπαλέτου.

Όλα σχεδόν ήταν μεθυσμένοι κ'

έως σπαρτήρες, ο Σεμεζόφ, φώναζε:

—Ζήτω το Τσάρος! Κάτω η Δοξία.

Τη ώρα αληθινός Ρώσος! Δεν είν'

έτσι, Σομπέργκ; Κι' εσύ είσαι αληθινός

Ρώσος!

—Αιτός! 'Ο Σομπέργκ! 'Αληθινός

Ρώσος! Είνε σαρκαστικά ο πρίγκιπ

Κιρκώφ, ο οποίος φανόταν έξω φρε-

νός. 'Ο πατέρας του ήταν Σουηδός πρως-

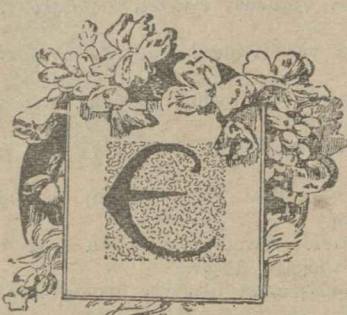
τος καταγωγής, ο πατέρας του γεν-

νήθηκε στη Ρωσία, μα ο ίδιος ο Σομ-

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

ΠΩΣ Ο ΠΡΟΠΑΠΠΟΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ ΕΨΗΣΕ ΚΙ' ΕΦΑΓΕ ΕΝΑΝ ΝΕΓΡΟ!

(Ιστορικό Γεγονός)

μνήση αυτό κι' αφού έθωσαν τα πτώματα των πνιγμένων και χότασαν την πείνα τους με ρίζες παρόδων, τρώσαν εκεί μέσα, φρόροι απ' την καύρασι κι' απ' τις συγγενήσεις, και κοιμήθηκαν βαθεία ως την άλλη μέρα το πρωί.

Όταν ξημέρωσε για καλά, τουρτουρίζοντας κι' οι τρεις τους απ' το τουρτουριό κρύο, πετάχτηκαν όλοθι κι' άρχισαν να τινάζουν τα πληγμένα τους κορμιά, για να ξεμουδιάσουν λίγο. Συγχρόνως όμως η κοιλιά τους άρχισε να γουργουρίζει πάλι απ' την πείνα και το στομάχι τους να πονάει φριχτά, άδειανό-τόσες μέρες καθώς ήταν.

Συγκινηθέντες όλες τους τις δυνάμεις, ο τυχοδιώκτης με το Νέγρο, έφεραν ένα γύρο εκεί κοντά, ανέβηκαν ψηλά στα δέντρα και σκαρφάλωσαν σε τραχείες κορφές βράχων ψηλών και λείων, ριχνών από κάθε είδους βλάστηση εδάφιμη. Μά ξεραίλα άπλωνόταν παντού. Φοίχι, Έρμημα νεκροαρείου.

Ούτε πουλι φαινόταν στον άέρα, ούτε τετράποδο στη γή, μη ούτε κι' ένα στρείδι ή καν μια αχιβάδα στην κολασμένη εκείνη άκροθαλάσσια.

Απογοητευμένοι, ο άειμνος Βιός, μάζεψε λίγες ρίζες πάλι και γύρισε μόνος πίσω στο σπήλαιο τους, όπου τον περίμενε με τρελλή άναπονομήσια η κυρία Λά Κουτίρ, η χήρα του καπετάνιου.

Κάθισαν κι' οι δύο τους στη ρίζα ενός βράχου και περίμεναν με κάποια έλπιδα την άφιξη του Νέγρου. Μά φάνηκε κι' αυτός σε λίγο με άδειανό τα χέρια και με σαμμένο απ' τη θλίψη το μαύρο του κεφάλι. Παντού άπελάσια.

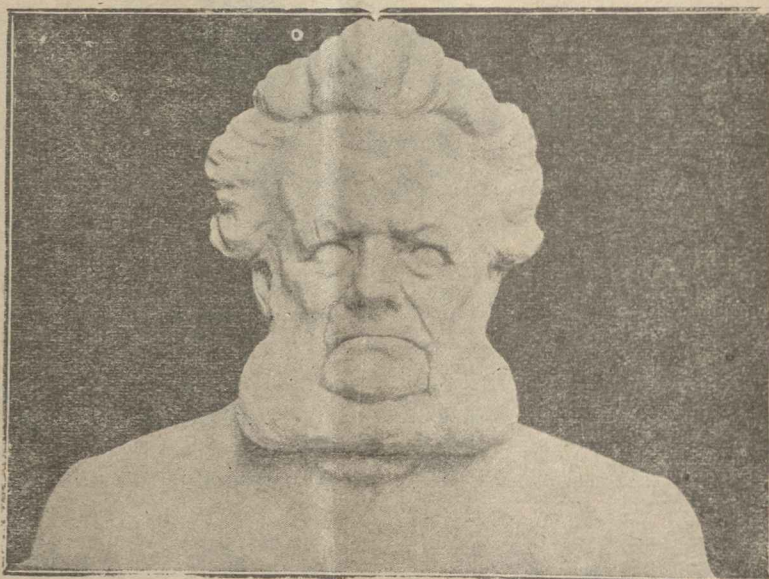
Έφαγαν με άνεκωχτη άηδία λίγες ρίζες ο καθένας κι' ήσαν μια-δύο γουλιές απ' το ύψαλμο εκείνο και βράμωτο χιονονέρι. Μά τα σκατεμένα τους στομάχια άρνήθηκαν να ξαναχονέψουν μια τέτοια δύσπεκτη κι' άηδιαστική τροφή. Φούσκωσαν ή ρίζες μέσα τους, συστάστηκαν τα λατύνια τους απ' την άναγοδία κι' ένας άκατάσχετος έμετός τους έπιασε, που έδειχνόσε πιο πολύ τη θεία τους.

Πέρασαν μέρες φρίκης. Πέρασαν νύχτες άπνεες και μαρτυρικές, και σιγά-σιγά οι φτωχοί ναυαγοί άρχισαν να χάνουν πεία κάθε έλπιδα σωτηρίας. Σήκωσαν πανά ψηλά στα βράγια, με την έλπιδα μήπως τους δει από μακριά κανένα περαστικό πλοίο και τους συμπαίχτη στο κατάστραμά του. Μάταια όλα όμως. Τίποτε δεν φαινόταν.

Σκέφτηκαν τότε στην άεελυσία τους έπάνω, να κάνουν κανένα δέντρο, γιατί είχαν κατορθώσει έντομεταξύ ν' αναφούν φωτιά, τρώοντας, όπως οι ιδάγονεις, δυό ξύλα μεταξύ τους. Κι' αφού κολλάναν με τη φωτιά τον κορμό του, να κάνουν ένα είδος πρωτόγονης βαρκούλας και να ζητήσουν τη σωτηρία τους στ' άλλα νησιά του γύρου.

Ίσως νάβρισκαν καλύτερες συνθήκες ζωής εκεί πέρα, ίσως μάλιστα νάβρισκαν κόσμο πολιτισμένο.

Και πράγματι, αν ο Βιός είχε ταξιδέψει κι' άλλοτε σ' αυτά τα μέρη, θα ήξερε δίχως άλλο, πως σαράντα μίλλια μακριά τους, έκοσι ώρες έπάνω-κάτω με τη βάρκα, βρισκόταν το νησί του Σαιν

Ο διάσημος Νορβηγός δραματογράφος Έγκεβικ Έινεν.
(Προτομή του Ν. Κρόδερ)

Ο τυχοδιώκτης, αντικρίζοντας το βλέμμα αυτό, άνατοίχτηκε κόμα πιο πολύ και γύρισε με φρίκη άλλού τη ματιά του. Μά έσαντραβήχτηκαν πάλι τα βαθουλωμένα μάτια του απ' το διαβόλο βλέμμα της πεινασμένης συντροφισσάς του κι' είδε σ' αυτό να τον πουν χιλίες-δυό έλκυστικές ύποσχότητες, σωτηρίας και χορτασίματα.

Δέν ήταν υπερφάνθρωπος ο χυλοδωσανισμένος τόσες μέρες στην πείνα ναυαγός. Και μη μισούντας ν' άντισταθ πεία στον τόν έναντό του, άρπαξε απ' τη φωτιά ένα βαρό και άναμένο με μάτι ξύλου, ορπάλο φοβερό στα νευρικά του χέρια, γλίστρησε έλα με την κοιλιά στο χόμα ως το μισονεγκλωμένο ύψος.

Και σαν άρχιμ λυσσασμένο, σαν λίκος πεινασμένος και τρεφίμνος απ' τη βαρυχειμωνιά, τον χτύπησε πολλές φορές στο στήθος, ως ότου τόκανε μια λάσπη από αλμα, κόκαλα και χόμα.

Άμέσως σηκώθηκε κι' η γυναίκα του καπετάνιου, βρισκόμενη ναμ στην άγρια χαρά της, κι' οι δύο μαζί, δίχως συνείδηση και με τις πράξεις τους, ξετρελλάμενοι απ' την πείνα, κολλώσαν τον άτυχο σύντροφό τους κι' έβρισαν στη φωτιά μεγάλα κομμάτια απ' το κρέας του!...

Είχε ξιπνήσει μέσα τους το παρωμένο ένστικτο του ανθρώπου.

Μάρι ντ' Άππαλός. Η άγγλική κατοχή σ' εκείνο το νησί κι' η μεταμορφώσει σε κέντρο μικρού πολιτισμού.

Μά ποιός τ' άξερε αυτό; Ίσως ή γνώσι πως κοντά τους, όπως βρισκόταν ή άσφάλεια κι' ή σωτηρία, να προλάβαινε την χτή τραγωδία που θα έπαυόλιντο. Μα αυτό δεν πύεξε καμιά Κι' έτσι, το τραγικό, το άνατριχιαστικό δράμα δεν άρτησε παχτή άπαλεια και γοργά ως την τελευταία πράξη.

Ήσαν κι' οι τρεις τους σκελετωμένοι απ' την πείνα και τα χάρ τους κρεμώντουσαν κορμιά απ' τα πληγμένα κορμιά τους. Τα χέρια τους παμένα απ' την άδυναμία, πρημένα απ' τον ελματισμό, άρμόντουσαν να δουλέψουν. Ο Νέγρος δούλος του Βιού, πεσμένος άνάσκελα, καγόταν απ' τον πορτό, παραμολόσε και πύεξε τις ψυχές των δυό άλλων ανθρώπων έρεπτον με τις άπιστικές, γεμάτες πόνο και βεσσία κραυγές του.

Ο Βιός στεκόταν όπωσδήποτε, σαν μεθυσμένος, στα κίονα πόδια του. Μά ή κυρία Κουτίρ δεν είχε δύναμη ν' άνδρξη πάλι στηριχθ μισολιπόνητη τη ράχη της σ' ένα δέντρο. Πλά τους έκαμια φωτιά και μάταια περίμενε το μισοκαμένο και πελάω το τουρτουριό δέντρον χέρια έργατικά, για να το μεταβάλουν σε βάρκα.

Ήταν άδύνατο πεία να δουλέψουν ή και να κοιμηθούν λόγω τα λιπόσαρκι και σαραβαλισμένα απ' την πείνα εκείνα σώματα. Γέμιζαν τον άέρα γύρω με στεναγμούς γεμάτους πόνο και πύεσαν το θάνατο με στανωμένα χέρια. Κάθε έλπιδα χάρησε πάντα στις ψυχές τους.

Έξαφνα ή μισολιπόνητη κυρία Λά Κουτίρ σάλεψε λίγο και πύεσε τη φλογερή, σαν άγριου ματιά της, στα μάτια του Βιού. Τούγγνε με τρόπο να πεία κοντά της κι' αυτός σήκωσε φρίκη στο χόμα, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του. Ο Βιός, σαν φέει μισοκαμένο, και ζήγωσε σ' απ' τα στήθια του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Για την κατασκευή δέκα δραμών τρανταφυλλάδου, χρειάζονται 50 χιλιάδες πέταλλα ρόδων.

—Οι θηλυκοί σκορπιοί, όπως έξακριβωσε κάποιος ζωολόγος, άμέσως έπειτ' απ' το γάμο τους, καταβροχθίζουν τους σύζυγους των.

—Τό άλιγότερο εύαίσθητο από όλα τα μέλη του σώματος ενός ανθρώπου είναι ή πλάτες του, γιατί εκεί ή άφή εινε έλάχιστα άνεπτυγμένη.

—Κατά γενικών κανόνων, ή μήτη κάθε ανθρώπου με κανονικά χαρακτηριστικά, έχει τό ίδιο μέγεθος που έχει και τό μέτωπό του από τό φρούδι ως εκεί που άρχίζουν ή τρίχες της κεφαλής.

—Ένας γλωσσολόγος Έδωπαίος δημοσιογράφος έκανε την περίεργη παρατήρηση, ότι οι Ιταλοί είναι ο μόνος λαός της γής, του οποίου τα έπώνυμα καταλήγουν σε φωνήεν.

—Ο έφευρτής που κατασκεύασε τό πρώτο μωροσκόπιο, ήταν θυρωρός σ' ένα Όλλανδικό λίκριο.

—Τά περισσότερα απ' τα περίφημα Ιαπωνικά σάλια που φορούν ή γυναίκες, κατασκευάζονται στην... Κίνα και απ' εκεί εισάγονται στη χώρα, στην οποία χροστώνε τό όνομά τους.

—Όταν θέλετε να κάνετε υπερβολικά σκληρές τις τρίχες μιας βούκτσας των μαλλιών, πρέπει να τη βουτήξετε σε μια διάλυση γάλλιας και νερού—σε ίσες δόσεις—και να την άφήσετε να ξεραθί κοντά στη φωτιά.

—Στην Εδωπία υπάρχουν έν δύο τέσσερες χιλιάδες τριακόσια είδη λουλουδιών, απ' τα οποία μόνον τα τετρακόσια είκοσι έχουν άρωμα. Τά άλλα 3.880 είναι άσπρα έντελώς.

—Τη νύχτα δεν πρέπει να τρώτε σοκολάτα, γιατί θα σας πιάση άιτία κι' αυτό, επειδή ή σοκολάτα περιέχει καφεΐνη σ' άρετή ποσότητα.

—Κανένας δεν ξέρει σε ποιο μέρος άκριβώς έχει ταπειό ο μέγας μισοσυγγός Μόσαρτ.

—Τό μικρό κρατίδιο του Αγίου Μαρίνου είναι σήμερα ή άριστέρα δημοκρατία της ήπης.

—Τό δημοκρατικό καθεστώς εφαρμόστηκε στο μικρό αυτό κρατίδιο από ένδεκα αιώνας και έκτοτε έλειτούργησε κανονικά χωρίς διακοπή μέχρι σήμερα.

—Επίσης ή δημοκρατία του Αγίου Μαρίνου είναι τό μόνο κράτος της Εδωπίας, στο οποίο δεν υπάρχει σιδηρόδρομος.

—Τά κομμάτια των μακιεμένων, όταν προποκατασκευάζονται, δεν είχαν τον προορισμό που έχουν σήμερα, άλλ' άλλων, έντελώς διαφορετικό, που άσφαλώς κανένας απ' τους άναγνώστες μας δεν μπορεί να τον φαντασθή.

—Τά χρησιμοποιούσαν λοιπόν για να κοιμούνται κι' αυτά πάλι απ' το σβέχο τις πεσότητες του φαινομένου, στις όποιες, φυσικά, έβρισκαν επί τούτω δυό κοιμισότριτες.

—Σήμερα με τις παρατηρήσεις διαφόρων γι�τρονών, άλλ' και άλλων των... μετεωρολόγων, άρασι περισσότερους μετέδωκε τρέφι κανείς την όρα που πύει όπωσδήποτε ποτό, τόπο λιγότερο διατρέχει τον κίνδυνο να μεθύσει.

—Οι άσφακοί στη στενή ποσότητα, βαδίζοντας προς τα έσωπες όπως όλα τα ζώα, άλλα όταν βρίσκονται μέσα στο νερό, κοιμούνται άνάποδα, δηλαδή προς τα πίσω.

—Η Χριστιανική Έκκλησία των Νέων προτοβούθηκε στην Άμερική τό 1884 από κάποιον Τζορτζ Ουίλλιαμς, για να βάλει κατόπιν στους νέους, έπειδή την έκαμή εκείνη ήταν πολύ μεγάλη και σε στήση.

—Στη Σαγγάη βρίσκεται ένα ρολόγι, τό οποίο ούδέποτε έκοπνιαν άνθρωποι χέρια.

—Την άριστη και διαρκή λειτουργία του άρείλει στον άνεμο, ο όποιος και τό κοινοποιεί.

—Στην Άγγλία έσοδεινται καθμερινώς 300.000 κλά τσιγάρα.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

αίματος, απότομα και ξαφνικά, κι' είχε γυρίσει μαζί τους χιλιάδες χρόνια πίσω κι' ό δίδεν άνθρωποις μας.

Πήν άδρια ή σάρκα του Νέγρου ψηθύν καλά, βιάστηκαν να χύσουν σ' αυτές τα μυτερά τους δόντια. Και με λαχτάρα στην ψυχή έλάμπα, με μάτια γυμνωτέρά θηρίου, πέρασαν σε σουβλιά τα ύπολατα κομμάτια και τ' άφρσαν στις φωτιές τους τόν πικρό καπνό κι' καπνιστόν και να κρατήσουν για μέρες άρετές! Έπειτα ξάλασαν στη ρίζα ενός δέντρον και βυθίστηκαν στη νύχτα πούτασε τα χορταμένα πεία κορμιά τους, έπειτα από τόσες και τόσες μέρες πύεσης και κακοζυίας.

Έστησαν τα μεσάνυχτα. Τώρα τό φεγγάρι φώτιζε τα διαβολικά τους πρόσωπα που τα μούσωναν τα δάκρυα μιας άημις μετάνοιας. Κι' ήταν σε λίγο συνασθάνθηκαν πραγματικά αυτό που είχαν κάνει, όταν σε λίγο φωτίστηκε τό ταραχμένο τους μυαλό, δεν μπόρεσαν πάλι ν' άνδρξουν στην τόση φρίκη της άκατονόμαστης εκείνης τραγωδίας και λιποθύησαν κι' οι δύο τους.

Άς άφήσουμε να μιλήσει τώρα ή έπίσημη έκθεση των Άγγλικών λόγων:

«Ο κάτωθι υπογεγραμμένος Γεώργιος Σεβέντεχαμ, όπλοχαγός του άπαικτικού στρατού της Αυτού Βρετανικής Μεγαλειότητος και φρούραρχος του φρουρίου της νήσου Σαιν-Μαρι ντ' Άππαλός, πιστοποιώ ότι: Χίτες την πρώτην, ό σκοπός στρατιωτικής του φρουρίου παρετήρησε εις την θάλασσαν αντιρήματα ναυαγίσαντος πλοίου. Έπειδή ή τραγικία έμεινε από ήμερών στο έδαφος της δικαιοσύσιας, προς άναζήτησιν των τυχόν ναυαγιστών. Προς τό έσπέρως της σήμερον επανέκαμην ή έμερος μετά έλκυστον σχεδόν άναζήτησιν, κομίζουσα δυό ναυαγούς τού διότιου πλοίου Τυγής... Τους Πιέρ Βιός, Άλλων την έθνικότητα, και κερία Λά Κουτίρ, σύζυγον τού πλοιαρχου τού ναυαγίσαντος έσπέρου...

«Είσης ο κυβερνήτης της λέμβου άνθυποχαγός Ράιτ, όστις πύεσε άνακλινε λιποθύητους επί της «Νήσου των Σκυλετών», όδηγώντας εις τόν κανόν πυρός μεγάλης, έφερε μεθ' έαυτού τεμνά ήμικαύστου και καπνιστού άνθρωπίνου πώματος, άνήκοντος εις Νέγρον της Άφρικής... Οι ναυαγοί έρωτηθέντες σχετικώς, άπελόγησαν μετά δακρύων, ότι έρόνενσαν τόν σύντροφόν των, άνήκοντα εις την έθνησείαν του ένος εξ αυτών Βιός, διά να συνηθίσουν την κινδυνεύουσαν εις της δεκαπενθήμερου έξακολούθησης ημετέρας ζωήν των...

«Κοιτώ ότι άπαλλάσσει αυτούς έν των συνεπειών της φρικιατικής εκείνης άνθρωποκτονίας και τό έγκλημα τό καννιβαλισμόν των, ή φρικαλία από πάσης άπόψεως, σωματικής και ήθους, κατάστασις των... Δεν πύεσαι περί άνθρωπίνων πλέον, άλλα περί λιποτάκτων και φρικτών βενεολάκων...

«Τι αίτησι των, χορηγώ τό καρόν πιστοποιητικό, συνηγορήν επίς αυτών ένόπιον πάσης κρισης δικαιοσύνης άρχής.

«Έν φρουρίω Σαιν Μάρι ντ' Άππαλός, τη 12 Μαΐου 1786. (Υπογραφή) Γεώργιος Σεβέντεχαμ, φρούραρχος».

«Έπειτα απ' τη φριχτή εκείνη τραγωδία ο Πιέρ Βιός παντρεύτηκε τη χήρα Λά Κουτίρ, έγκαταστάθηκε στην Άμερική, κι' έπειτα από χρόνια ό γυνίς του έαναγύρε στη Γαλλία, κι' έγινε ό πάππος τού Λιέρ Λοτί!...

Και γύρισε τη ματιά στον έσπέρουμένο χόμα που έστην ύπνόςτη.

Την ίδια στιγμή άφύπνευσε πονεμένα μάτια τού διαστρεφένου Νέγρου σπινώδησαν ίσως πάλι στα μάτια τού κινούσταν, σαν να είχε μαντέψει τη χτή τραγωδία που θα διαδραματιζόταν σε λίγο.

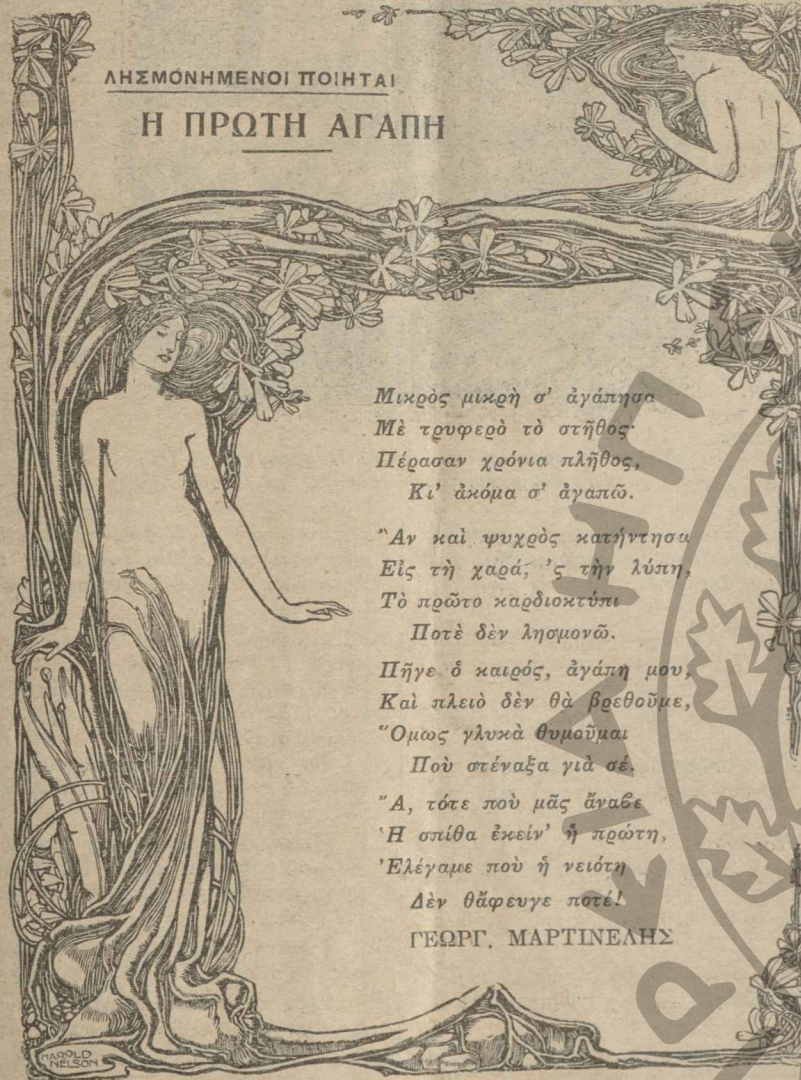
ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

«Ο πρώτος σέζυγος.—Από την παραμονή έβδομάδα που έβγα και στη γυναίκα μου, της κακοζυίας τόσο, που δεν μού μιλάει πεία.

«Ο δεύτερος σέζυγος.—Για να θεί! Πές μου γρήγορα τί της έλες για να τό πώ κι' εγώ πάλι... δική μου!...

«Το τρίτο.—Τι τα θέλεις! Πάει φρονιάς; Έσύ με πήρες γυναίκα σου, δεν μπορείς να της έλες για να τό πώ σου.

«Το τέτατο.—Μάλιστα, άναμμένη μου. Και ή παιγίδα δεν πύεσε πεία απ' τα ποντίκια. Και έμεις τα πύεμε!

Μικρός μικρή σ' αγάπησα
Μέ τρυφερό τό στήθος
Πέρασαν χρόνια πλήθος
Κι' άκόμα σ' αγαπά.

Αν και ψυχρός κατήχησα
Είς τη χαρά, 'ς την λύπη
Τό πρώτο καρδιοκτύπι
Ποτέ δεν λησμονώ.

Πήγε ό καιρός, αγάπη μου,
Και πλείο δεν θα βρεθούμε,
Όμως γλυκά θυμάμαι
Πού πνέαζα για σέ.

Α, τότε που μάς άγαθε
Η σπιθα εκείν' ή πρώτη,
Έλέγαμε που ή νεότης
Δέν άφηνε ποτέ!

ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

ΣΤ'.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σάν προχώρησε λιγάκι ακόμα ο Στέφος, νά και φάνηκε εμπρός του τὸ Μοναστήρι, καμπυλώνον τὸς τοιάλους του στὸν οὐρανὸ, σὲν γονατιστὸ νὰ προσκυνῶς τὸν Θεό... Μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα τὰ πουργάρια ποὺ τὸ τριγύριζαν, τὰ πράσινα πλατάνια καὶ τὰ καπαρόσια, φαίνονταν τὰ ψηλά καμπαναριά του καὶ ἔδιναν ἐπάνω οἱ σταυροὶ μὲ ἀνοιχτὲς τὶς ἀγκυλιές τους σὲ γαλανὸ κενό.

— Περίεργο, σκέφθηκε ὁ Στέφος, κοντὰ στὸ Μοναστήρι ἐξηγόνον ξοτιά...!

Προχώρησε κατὰ τὸ ῥέμμα, μέσα στοῦ μεσημεριοῦ τὴν πυρηνήν σιγαλὰ. Σαυρίτσες πράσινες καὶ σερπεντὲς, ἔξετοξενοντο, θαρρεῖς, ἀπὸ κοντοπουρνάρη σὲ κοντοπουρνάρη, μέσα ἀπὸ μιὰ φριχτὴ ἀγκυλωτὴ, πλεγμένη μὲ σφαλάχτια, τέσσερα γίδα καὶ ἕνας τράγος, μεγαλοκέρματος καὶ παγωνίας, σήκωναν τὰ κεφάλια τους σάν δαίμονες ποὺ τὸς γέννησε ἡ ἔσση τοῦ μεσημεριοῦ.

— Ἰδὼν, ὅσον ἀπὸ-δὼ, εἶπε, π' ἀνάθεμά τους!...

Τώρα ἀνοιγόταν τὸ ῥέμμα πρὸ πλατῶν, καὶ τριβίλιζε τὸ μυαλό!... τὶς ἀνθισμένες λυγαριές καὶ τὰ κοντοπλατάνια. Ὁ Στέφος ἔπασσε τὸν βαθύγαλανο ἀνδρὸ μᾶς λυγαριῶς, σάν νὰ τὸν χάραινε, καὶ ψιθύρισε τὸ λαϊκὸ γινώμικο:

«Ἄν περάσεις καὶ δὲν πιάσεις

τὴν ἀγάπην σου θὰ χάσῃς!...

Ἀλλὰ μιὰ λυγαριὰ ἔπρεπε νὰ πιάσῃ, καθὼς πέραγε αὐτὸς, ἡ δεκαπέντε; Μιὰ μυρωδιά ὑγρὸν φωτὸν, μιὰ ὀχρὰ μυρωδιά βαρεῖα φωτὸν ποὺ σαλπίζουν στὰ νερά καὶ ὁ ἥλιος τὰ βράζει, τὸν ἐκτύπησε. Βούρλα λυγίζανε στὰ πατήματα του καὶ νεραθούλες κίτρινες, σάν τὸ χρυσάφι, τὸν κτύπωναν μὲ τὰ χρυσωτά μάτια τους. Βάτραχοι χορτασμένοι ἀπὸ τὴν εὐφροσύνη τοῦ νεροῦ καὶ τὴ δροσιά, ἐπρόβαλλαν τὰ φωνοκωτὰ τους τὰ κεφάλια, παρομοιώνοντας τὰ ὑμενότερα ποὺ πετοῦσαν ἐπάνω στὰ νερόφυλλα καὶ τὰ νερολούλουδα.

Ἐνα δέντρο μεγάλο, ποὺ εἶχε βουτηγμένες τὶς χοντρές του ρίζες, μὲ δάναμ θὰ νόμιζε κανεὶς καὶ δῖνα γιὰ νερό, στὴς ἀκροποταμίας τὸ χῶμα, στεκόταν ἐκεῖ, λίγο πρὸ μακριὰ, σάν νὰ ἐπέβλεπε ὅλα τ' ἄλλα. Ὁ Στέφος τραβήχτηκε στὴ ρίζα του, στάθηκε μιὰ στιγμή, σάν νὰ δίσταζε, ἔκανε τὸν σταυρὸ του καὶ ἀνέβηκε ψηλὰ στὴν κορυφή, ἔδειάθηκε σ' ἕναν κλάδο, ἀπὸ τὸν ὅποιο μπορούσε νὰ ἐπισκοπῇ ἕνα μεγάλο ἀνοιγμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ κινήθηκε καλὰ μέσα στὰ πικρὰ του φύλλα.

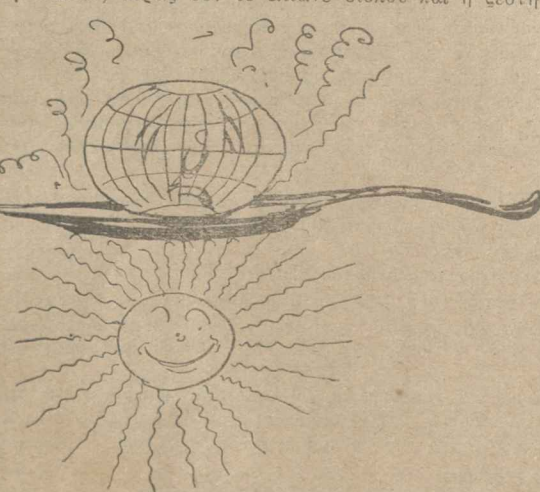
Τώρα θὰ ἦταν ἐντάλα-μεσημεριὸς περὶ. Τὸ ἔδωλο «κοπάν» τοῦ Μοναστηρίου, ποὺ καλοῦσε τοὺς μοναχοὺς γιὰ τὸ φαί, εἶχε χτενίσαι ἀπὸ ὥρα. Πρὸ προνοητικὸς ὁ Στέφος, εἶχε τοιμηθεῖ κατὰ καὶ εἶχε ἐτοιμάσει ἄρκετά, γιὰ νὰ «στύλωθῃ» λιγάκι. Τὸ μέρος ὅμως ἐκεῖνο ἦταν «γοῦπατος», ἀέρας δὲν τὸ ἔπιανε διόλου καὶ ἡ ἔσση ἦταν πρὸ βαρεῖα, ὕψη καὶ πικτικὴ.

Ἰδῶνε καὶ εἰδῶνε καὶ νόμιζε πὼς θὰ διασώσει ὅλους σὲ ἔσση ὕγρο. Οὐ μίσηκε ἕνα δίεστιχο ποὺ τὸ ἔλεγε παίζοντας καὶ χαρμενιζόμενος ὁ γέρος στὴν ταβέρνα, μὰ ἔδω τοῦ γινόνταν ἀληθινόν:

Γιὰ δὲς το τὸ (κομμακι) μου ποὺ λιώνει σάν (λαπαδά)...

Ἦ ἔσση, τὰ καυτηλάκια ποὺ «τίσσει», ἡ ἀγωνία ὅτι κατὰ πορὸν ἰσχυροῦσε νὰ συμβῇ, ἡ ἀκ-

Σάν νὰ τριγυρίζαν ἡ γῆ!...

νησία καὶ ἡ βαρεῖα ἀτμόσφαιρα, τὸν ἔκαναν νὰ νοσταλγῇ. Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του νὰ βαραινῇ σάν μολόβι. Διὸ φορὲς ἔγειρε ἀπὸ τὸ λὰ καὶ διὸ φορὲς κρατήθηκε:

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά!...

Κι' ἔκανε πάλι τὸν σταυρὸ του.

Τὰ τζιτζικία ποὺ τοιγίζαν, τὸν ἐξάλειψαν. Τοῦ φαινόταν πὼς ψηφόνταν καὶ τηγανίζονταν καὶ τοιγίζε διὰ ἡ γῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐνα ζουζούνι ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ ἐπὶ τὸν αἶνα, σάν νὰ τὸ ἔκανε ἐπιτήδεον, ἔσαναρχονταν, πρὸ ἐνοχλητικὸ καὶ πρὸ βουδονητὸ τοῦ, νόμιζε πὼς τοῦ τριβίλιζε τὸ μυαλό καὶ ἔκανε τὸ κεφάλι του νὰ βουτῇ καὶ νὰ πονῇ!...

Γύρισε πρὸς στιγμὴν ν' ἀλλάξῃ λίγο θέσι, νὰ ξεκουρασθῇ, ὅταν εἶδε διπλὰ του τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Μοναστηρίου.

Τὸ χοντεντήρι μὲ τοὺς κηρύλλους καὶ τοὺς σταυροὺς, νὰ στέκονταν ἀνίστοι καὶ ἀδύνατοι, τοίχους καὶ τοὺς σταυροὺς, νὰ ζέστη, σὲ τὸ λιοπύρι, μέσα στὰ κίτρινα καὶ ξερά ξηράκια τῶν ρα, κινήθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὰ ξερά χορτάρια.

— Κἀνα σκυλί, σκέφθηκε, τοῦ Μοναστηρίου!

Καὶ ξαναγύρισε στὴν πρώτη θέσι, πρὸ δίστασης καὶ πρὸ τῆς θέας τοῦ νεκροταφείου. Τὰ τζιτζικία ποὺ τοιγίζαν, μέσα λίγγια του χτυποῦσαν. Τὰ μὲ θάμπωναν καὶ ἄρχισε νὰ μετατρίβῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐκεῖ καὶ νὰ ζῇ μὲ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ τὴν πορὰ του, καὶ μὲ τὸν Μοναστήρι αἰτίον διὸν αὐτὸν — καὶ τὴν μέρα — ὅταν ἔσσανα καὶ τὸ πὼς εἶδε ἐκεῖ στὸν ποταμὸ τὸν καὶ κοττάζε καλύτερα.

Ἐνα σῶμα γυνὸν, μέσα στὰ μὲ ἰδὼν καὶ ἀπόλασιν ἀπὸ τὸ Σῶμα ἄσπρο, τριανταφυλλένιο.

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανά!

Ξαναεἶπε ὁ Στέφος καὶ ἔκανε τὸν σταυρὸ του τρεμόντας, βλεπόντας ὅνταν τὸ ξοτικὸ πορτοκί.

— Φίτῃ, «ἐξελόδω», π' ἀνάθεμά σε!...

Ἀναστέθη καὶ ἀθήκη ἀπὸ τοὺς ἔξοχασιμους ἡ νεράδα, εὐφρόνια μὲ τὸ ὕγρο στοιχείο, ἀναδυσμένη σάν καμὰ ἐξ ἀνάγκης, στὴν ἀναδίη τὸν ὁδόναν διαφάνεια.

Κάποτε ἀνέβαινε καὶ καθόταν στὰ ἄσπρα πετραδάκια, μὲ τὴν τῆς περιφροῦ ἀπὸ μυριάδες διαμαντιῶν, μὲ χρυσὰ μαλλιά, ποὺ χυμνέοντο σὲ ἄσπρο τῆς τὸ σῶμα, σάν νὰ τὰ ἀνέκυε σὲ ῥοσὰ καὶ ὁ ἔσση τοῦ μεσημεριοῦ ἥλιος... Ἐξοδὶζε σάν χαρμὴν σὲ νεῖρο μέσα στὰ γύγγαυα νερά, ἦταν σάν ὁπτασία ποὺ ἔσση, θαρρεῖς, μέσα στὸν μαῦρο τὸν δέντρον καὶ τὸν μεθυσμένων κληματαῖδων τὸν βαρὺ καὶ μυστηριώδη ἱσκίο...

Κι' ἔπειτα, νά, δλοζών-τανος καὶ ἕνας τρισκατά-ρατος, δαυτός, ἄσχημος, προκοιλίων σάν ἀρχαῖος σάτυρος, γενάτος καὶ πολύτρυχος, μαῦρος σάν τὴ νύχτα, ἔσση καὶ πηδῆ-χιδὸς σάν τὸν ἀγοιόγατο, τράγος, θαρρεῖς, ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπου, μεγάλος καὶ ἀρσάτης, φριμάσ-σων, πηδῶν καὶ τινασσό-μενος. Ἐφάνηκε ἔσσανα ἐκεῖ κοντὰ, σάν νὰ πετά-χτηκε ἀπὸ τὸν ἀπὸ καμιά νεροκοιφάδα, φάνη-κε, λέγοντες, ἔσσανα, κον-τὰ στὴν ὁρὰ νύμφη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἦ ἕνας τρισκατάρατος δαυτός, ποὺ προκοιλίων!...

συνέχεια.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

Ἦταν σάν ὁπτασία, σάν ὁπτασία.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡΟΥ ΜΕΡΙΜΕ

Ἦταν ἐναντίονα τοῦ 1848 — τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου. Ὅλα τὰ χρόνια ἦσαν ἀπαρμένα ἀπὸ τὸ βρόντο τὸν κανονίων, καὶ πολ- λὲς βίβλινες καταστημάτων κατεστραμμένες.

Τὸ θέμα ποὺ παρονοιάζαν οἱ δρόμοι ἦταν τόσο φριχτό, ὥστε ἀνακαταστῆναι οὐκ ἔμελλε, μεθυσμένη κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ αἷμα, κομ- μιστὰ μ' ἕνα πελώριο μαχαίρι τῆς κοιλίας τὸς πληγωμένους. Σκεῖλα ἐπὶ σκεῖλα ἦσαν ἀντὰρ τὰ διὰ τὸ χεῖρα ποὺ ἦσαν κα- τακκομένα ἀπὸ τὸ αἷμα, γιὰ εἶχε σχίσαι τὴν κοιλία ἐνὸς πληγ- ωμένου καὶ εἶχε χύσει τὰ χεῖρα του μέσα.

Στὰ ὁδογράμματα, πλῆθι στὶς κοκκινεὲς ση- μαῖες τὸν ἐπαναστῶν, ἔβλεπε κεφάλια καὶ χεῖρα κομμένα.

Ὅλ' αὐτὰ ἐγείναν ἀπαισιοδοξία τὸν Μεριμέ γιὰ τὴν τῆς Γαλλίας καὶ ἔγραψε γεμάτος παρὰ: «Ἡ Γαλλία, τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔθνος, ἀρ- χίζει νὰ ποὺ γίνεται ἀκατανόητος. Ἐνα μόνο καταλαβαίνω: ὅτι πηγαίνουμε κατὰ διαδόχον».

Γιὰ νὰ λησμονῇ λίγο διὰς αὐτὲς τὶς φριχ- λότητες, ὁ Μεριμέ ἄρχισε νὰ μεθαίνει τὴ γλώσ- σα ἐνὸς τόσο πολὺ ἡσυχον, ἐνὸς τόσο, στὸν ὁ- ποῦ δὲν εἶχε γίνει ποτὲ ὡς τότε οὐτε ἐπαναστά- σεις, οὐτε ἐμφύλιος πόλεμος: τῆς Ρωσίας.

Ὅσοι, ἡ τύχη τῆς πατρίδος του ἐξακολου- θοῦσε νὰ ἀπασχολῇ ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον. Τὰ ἐπιγράμματα τῆς τῆς ἐπικρατοῦσαν βαρύντατα. Ἐ- κείνη βλεπόντας νὰ γυρίζουν τὰ γαλλικὰ στρα- τώματα ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς Κριμαίας. «Ἐπι- γράμματα — γράφει γιὰ τοὺς Γάλλους στρατιώτες —

στὸ Παρίσι μὲ τοὺς παλῶνους στρατιωτικούς τους μακρὲς ἐξοχισμένους, μὲ τὶς σημαῖες τους κορυφαλισμένες, ἔχοντας πίσω τους τοὺς πλη- γωμένους ποὺ τοὺς μετέφεραν ἐπάνω σὲ φο- ρεῖα. Ἐνα κύμα δακρύων ὁλόσωσε τὰ μάτια ὁ- λὸν τὸν θεατὸν. Ὁ στρατηγὸς Κανουγιέρ μί- λησ τὰ κατάρρενε νὰ κρατηθῇ σὲ τὸ αἶμα του καὶ τὴ συγκίνησιν του. Ἐμοιαζε σάν μεθυσμέ- νος...»

Ἦ ἀγάπη του γιὰ τὴ Γαλλία, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν ἐλευθερία, τὰ ἐκπαιστικά ἀσθήματα ποὺ ἔμελλε πρὸς τὶς γυναῖκες, δείχνουν διὰ ὁ Μεριμέ ἦταν ἄλλο παρὰ ἀδιάφορος καὶ ἐγωιστὴς ἦταν.

Ἦ ἐπιστήμη του καὶ ἡ γενναίονηχία του ἐφά- νηκαν καὶ στὴν ὑπόθεσιν Λιμπρι.

Ὁ Λιμπρι αὐτός, ἕνας φτωχὸς διάβολος τῆς φιλοσοφίας, εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἀρετὸν μνηστὴν φυλάκισι, ἐπειδὴ, ἔχοντας νὰ φάη, ἀναγκάστηκε νὰ κλέψῃ μερικὰ βιβλία ἀπὸ κά- ποιο βιβλιοπωλεῖο. Ἦ τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη, ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν καιρὸ. Στὸν Μεριμέ ὅμως φάνηκε ἀδικία καὶ ἀνέλαβε μὲ δέριμν διὰ τοῦ τῆς ὑπεράσπισιν τοῦ καταδικασθέντος.

Μὰ τὰ ἄσπρα του ἦσαν πολὺ ἐπιθετικὰ καὶ ἔδιναν τὴ Δικαιοσύνη. Ὁ Μεριμέ καταδικάστηκε τότε σ' ἐνὸς μὴνὸς φυλάκισι καὶ στὴν κα- τὰ τὴν ἀποστομὴν χιλίων φράγκων.

Ἄλλος θὰ περνοῦσαν ἀπ' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Ὁ Μεριμέ ὅμως τὴν πῆρε σ' ἀστεία. Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ δὲ καὶ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του στὴ φυλάκην, ἄρχισε νὰ γράφῃ στοὺς φίλους του διάφορες ἀστεϊότη- τες ὡς ἄλλο παρὰ ἀδιάφορος καὶ ἐγωιστὴς ἦταν.

Ἦ ἐπιστήμη του καὶ ἡ γενναίονηχία του ἐφά- νηκαν καὶ στὴν ὑπόθεσιν Λιμπρι.

Ὁ Λιμπρι αὐτός, ἕνας φτωχὸς διάβολος τῆς φιλοσοφίας, εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἀρετὸν μνηστὴν φυλάκισι, ἐπειδὴ, ἔχοντας νὰ φάη, ἀναγκάστηκε νὰ κλέψῃ μερικὰ βιβλία ἀπὸ κά- ποιο βιβλιοπωλεῖο. Ἦ τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη, ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν καιρὸ. Στὸν Μεριμέ ὅμως φάνηκε ἀδικία καὶ ἀνέλαβε μὲ δέριμν διὰ τοῦ τῆς ὑπεράσπισιν τοῦ καταδικασθέντος.

Μὰ τὰ ἄσπρα του ἦσαν πολὺ ἐπιθετικὰ καὶ ἔδιναν τὴ Δικαιοσύνη. Ὁ Μεριμέ καταδικάστηκε τότε σ' ἐνὸς μὴνὸς φυλάκισι καὶ στὴν κα- τὰ τὴν ἀποστομὴν χιλίων φράγκων.

Ἄλλος θὰ περνοῦσαν ἀπ' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Ὁ Μεριμέ ὅμως τὴν πῆρε σ' ἀστεία. Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ δὲ καὶ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του στὴ φυλάκην, ἄρχισε νὰ γράφῃ στοὺς φίλους του διάφορες ἀστεϊότη- τες ὡς ἄλλο παρὰ ἀδιάφορος καὶ ἐγωιστὴς ἦταν.

Ἦ ἐπιστήμη του καὶ ἡ γενναίονηχία του ἐφά- νηκαν καὶ στὴν ὑπόθεσιν Λιμπρι.

Ὁ Λιμπρι αὐτός, ἕνας φτωχὸς διάβολος τῆς φιλοσοφίας, εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἀρετὸν μνηστὴν φυλάκισι, ἐπειδὴ, ἔχοντας νὰ φάη, ἀναγκάστηκε νὰ κλέψῃ μερικὰ βιβλία ἀπὸ κά- ποιο βιβλιοπωλεῖο. Ἦ τιμωρία ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη, ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν καιρὸ. Στὸν Μεριμέ ὅμως φάνηκε ἀδικία καὶ ἀνέλαβε μὲ δέριμν διὰ τοῦ τῆς ὑπεράσπισιν τοῦ καταδικασθέντος.

Μὰ τὰ ἄσπρα του ἦσαν πολὺ ἐπιθετικὰ καὶ ἔδιναν τὴ Δικαιοσύνη. Ὁ Μεριμέ καταδικάστηκε τότε σ' ἐνὸς μὴνὸς φυλάκισι καὶ στὴν κα- τὰ τὴν ἀποστομὴν χιλίων φράγκων.

Ἄλλος θὰ περνοῦσαν ἀπ' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Ὁ Μεριμέ ὅμως τὴν πῆρε σ' ἀστεία. Γιὰ νὰ παρηγορηθῇ δὲ καὶ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του στὴ φυλάκην, ἄρχισε νὰ γράφῃ στοὺς φίλους του διάφορες ἀστεϊότη- τες ὡς ἄλλο παρὰ ἀδιάφορος καὶ ἐγωιστὴς ἦταν.

Ἦ ἐπιστήμη του καὶ ἡ γενναίονηχία του ἐφά- νηκαν καὶ στὴν ὑπόθεσιν Λιμπρι.

Ὁ Λιμπρι αὐτός, ἕνας φτωχὸς διάβολος τῆς φιλοσοφίας, εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἀρετὸν μνηστὴν φυλάκισι, ἐπειδὴ, ἔχοντας νὰ φάη, ἀναγκάστηκε νὰ κλέψῃ μερικὰ βιβλία ἀπὸ κά- ποιο

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΗΣ ΚΙ' ΕΡΗΜΟΣΠΙΤΗΣ ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ...

Ε πέτυχε άπάνω στο φαγητό, ο πολυτεχνίτης κι' ερημοσπίτης φίλος μου. Αιτός ο λίγο λόγιος, ο λίγο ζωγράφος, ο κάποτε παπάς, ο κάποτε χρίστης, ο κάποτε... κι' εγώ δέν ξέρω, επί τέλους, τί φίλος μου αυτός.

Ο κύριος 'Ιε.

Τόν κάλεσα στο τραπέζι μου και τόν ρώτησα αν έφαιγε. Μά εκείνος προφασίστηκε πως είχε φάει πιά. Ζήτησε μονάχα την καπνοσκαβίλα μου και βγάδοντας την πίπα του, τή γέμισε ως άσάνω κι' άρχισε να καπνίζει ήδονικά. "Α!...

Ήταν χαριτωμένος αυτός ο κύριος 'Ιε. Γέμιζε τις μπουκές του με καπνό και μου τόν φάσαγε παιχνιδιάρικα στα μούτρα. Χαμψίλωνε το κεφάλι μου, έκλεινε τα μάτια, μά ο καπνός μ' έπνιγε και φτασιόμουν δυνατά, σαν μουλάρι κροτολογημένο. "Ο διαβολό—" 'Ιε δι-φραγε για κουνέντα και με βίαζε να τελειώσω.

Κατάπινα τις μπουκές μου βιαστικάς και σαν άποφραγα κι' άκοιμήτιστα τήν πετσέτα μου στο τραπέζι, άρχισα τήν άνάκρισι :

— Πού ήσουν κρυμμένος τόσους μήνες, φίλε μου, και δέν φάνη-κας καθόλου ; Σέ νόμιζα πεθαμένο ! του είπα.

Κι' ο φίλος μου, ο ανεκδιήγητος 'Ιε, παίρνοντας ύψος σοβαρό, μου είπε με κάποιο στόμφο :

— "Όλα καλά, Μπορεί να πηδάω σαν ψήλλος από έπαγγελμα σε έπαγγελμα και να καταπιάνωμαι με λογής-λογής φιλο-δοσιές του παδοαριού. Μά με το έπαγγελ-μα του πεθαμένου δέν θέλω νάχω νταρα-βέρια. Είμαι ζωντανός, καθώς βλέπετε.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, μου ξαναζή-τησε, ο αδόκιμος κι' αϊόαντος σελέμης, τήν καπνοσκαβίλα μου. Παρ' όλο που μου ξυνοφάνηκε —μήπως έκανε και νού-φι στον καπνό ;— του τήν έδωσα άλλη μια φορά.

Γέμισε άσφικτικά τήν πίπα του και μοιζε κοροϊευτικά :

— Τις πήρες μου ξεχνώ. Σάν κατα-πίνω τόν καπνό... και τόν ρουφώ μετά Γέμιζε τις μπουκές του με καπνό και μου τόν φύ-σαγε παιχνιδιάρικα στα μούτρα...

Μα! "Εγινες και ποιητής ; του είπα.

Χαμογέλασε προστατευτικά και χτυπώντας με —κακοχρονιάχη— με δόναμ στο ξερό μου μπράτσο, ψιθύρισε έμπιστευτικά :

— Ναί. Δέν γελώστρες. Και μάλιστα κώνω στα Παρισινά σα-λόνια πρωταίσιον έρφέ. Είμαι πασίγνωστος κοσμικός ποιητής.

"Εξαινω όλα τα ζωντανά λουλούδια της Παρισινής άριστοκρατίας, με στίχους υπέρτατης έμπνεύσεως. "Άκουσε κάνα—δύο τεράστιχη, που μόλις προχτές τα φαρμακάρια :

Είσαι άγρια, είσαι άγρια, "Οποιοι και να σε δη τα χάνει, Είσαι—προσκυνώ τη χάρι της! Πολλές καρδιές έχεις μαράνει

—ασοτή ή Παναγία Και γονατίζοντας μπροστά σου (αλώνια) Είσαι το πνεύμα τών ερώτων

Παντού το κάλλος σου έκαμε Οί θαυμάστοι σου φείρονται ά- (κρότον. (πειρα πανταλόνια!...

"Άρχισα τή γέλια και τόν λοξοκίτταζα ειρωνικά τόν ανεκδιή-γητο φίλο μου, τόν κύριο 'Ιε. Μά κείνος με ύψος πληγωμένης ά-ξιοπρασίας, μοιζε πεισματωμένος :

— Μονάχα εσύ, γερογκρινιάρη, δέν νοσι-μεύεσαι τα φιλολογικά μου προϊόντα. 'Εσύ σπργαννέσαι μονάχα από εδάδια, άποικιακά και σαπιδελλοβάρελα, πεζέ κι' άνοικονόμητε χαρωπότερα. Γιού δέν νοιώθεις από ποιήσι, δέν κιάηρες ποτέ ούτε στα καπούλια του Πηγά-σου. Και όμως... Είχε πασίγνωστο στίς έρη-μερίδες το φιλολογικό ψευδώνυμό μου.

— Μα! "Έχεις και ψευδώνυμο ; του φώ-ναξα γεμάτος κέφι.

— Ναί. Είμαι παντού γνωστός με το ψευ-δώνυμό μου : "Αδωνις Μπαζουκιστοαυτομυτέ-σκιφ. Και μόνον εσύ δέν με ξέρεις.

Τα πράγματα ήσαν σοβαρά. Θύμισσε στά καλά ο αγαθόηχος μοιταταύτα φίλος μου και πληγώθηκε ο έγωισμός του, που δέν ήξερα —ήμουν, καθώς έλεγε, ο μόνος— τούς φιλο-λογισμούς θριάμβους του. Πήρα ύψος σοβαρό, άνάλογο με τήν περιστάσι, και τόν καθήσού-χασα, όχι δίχως κόπο. Του δήλωσα επίσημα :

— Δέν σε θαυμάζω, φίλε μου, για τίς "Άρχισε να κινή τοίμπες μέσα στην έκκλησία...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

Γέμιζε τις μπουκές του με καπνό και μου τόν φύ-σαγε παιχνιδιάρικα στα μούτρα...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

ΤΟΥ GEORGES AURIOU

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

— ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μιά μέρα, ή θεά Σκέψης, καθισμένη σε μιά βρύσι, προσπαθούσε να φτιάξει με πηλό έναν άνθρωπο.

Σε μιά στιγμή έτυχε να περάσει από κει κι' ο θεός Ζεύς, ο ό-πείος, βλέποντας τή Σκέψι άραιομένη στη δουλειά, τή ρώτησε σαν τί σπουδαίο πράγμα είχε βάλει να κατασκευάσει.

— Νά, του άπάντησε ή θεά, προσπαθώ να δημιουργήσω έναν άνθρωπο. Τόν έχω καταφέρει μού φαίνεται σε όλα του και δέν του λείπει τίποτα πιά, παρά μονάχα ή ψυχή. "Αν θέλεις, βοήθησέ με να τόν έμψυχώσω, για να γίνη κάτι τέλειο.

— Εύχαριστώ, άπάντησε ο Ζεύς, με τή συμφωνία όμως, ότι το δημιούργημα αυτό θ' άνήκει ολοκληρωτικά σε μένα.

— Μά... αυτό δέν είνε δίκομο, αφού εγώ συνέλαβα τήν ιδέα τής κατασκευής του κι' εγώ τόν έπλάσα.

— Ναί, είπε ο Ζεύς, αλλά χωρίς τήν ψυχή δέν θά γίνη τίποτε, ενώ εγώ τόν έμψυχώσω, θά γίνη το πών.

Τή στιγμή εκείνη στέφασε από κει και ή "Υλη, ή όποια, λαβαί-νοντας μέρος στη φιλονεικία, έπρόσθεσε :

— Έμένα λοιπόν δέν με λογαριάζετε ; Δέν έχω εγώ καθόλου δι-καίωματα επάνω στον άνθρωπο ; Νομίζω, ότι σε μένα πρέπει ν' ά-νήκει εξ' ολοκλήρου, αφού εγώ έδωκα τα πρώτα υλικά για τήν κα-τασκευή του κι' εξακολουθώ να του παρέχω τα μέσα τής ζωής.

Ο Ζεύς και ή Σκέψης φάνηκαν, ότι λύγισαν μερός στα σοβα-ρότατα έπιχειρήματα τής "Υλης, ή όποια, καταλαβαίνοντας άμέσως τήν ψυχολογική τους κατάσταση, πήρε περισσότερη φόρα κι' άρχισε να λήη με άποκαλύπτη θρασύτητα :

— Και πρέπει να ξέρετε, φίλοι μου, ότι χωρίς έ-μένα δέν θά ύπήρχε τίποτε, άσολύτως τίποτε. Δέν θά ύπήρχε όχι μονάχα κόσμος, αλλά ούτε και σεις οι ίδιοι δέν θά ύπήρχατε, αν δέν σας γενούσα εγώ για να έπανα-στατήσετε στο τέλος έναντιόν μου και να με κάνετε σκλάβο σας. "Αλλά...

Στο σημείο αυτό, ο μέγας Ζεύς, ο επατήρ θεών τε και ανθρώπων, κτύπησε τήν "Υλη με άστυρο βλέμμα, άνακαλώντας τήν στην ευπρόσπεια και για να δώση μιά δίκαιη λύσι στο περίεργο ζήτημα, έπρότεινε να το πρέ-ρουν στη διαίτησία του γηραιού Κρόνου, τήν κρίσι του όποιου έπρεπε να σεβαστούν όλοι.

Πραγματικά, ο δικαστής κριτής Κρόνος άπεφάσισε και είπε τα εξής :

— Αυτό το πλάσμα που τ' ονομάζετε "Άνθρωπο και που το κατασκεύασε ή Σκέψι από τόν πηλό τής "Υλης και το ζωντανέψε ο Ζεύς με τήν ψυχή, θά άνήκει πά-ντοτε εξ' ίσου και στους τρεις σας. "Εσύ, Ζεφ, μετά τόν θάνατο του "Ανθρώπου, θά πάρεις το πνεύμα που του έδωκες, ή "Υλη θά εξακολουθή τον πηλό τής, και στο διάστημα που θά έχ, θά τόν έχη δικό της ή Σκέψι.

— Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΑΡΑΣ

"Όταν το άμωτολόδ ζενάρι τών Προτοπλάστον διόχτηκε κα-κην καθώς άτ' τόν Παροάσιο, άναγκάστηκε ν' καταφύγει —που άλλοι;— στην άβλια αυτή γη, τή γεμάτη βάσανα και στερηθείς.

Οι δυστυχίες έξέδισαν, μιν έκοντες πολλές φορές ούτε και το φαγί τής ημέρας τους, ύποφέροντας όλες τις κόποιες τής έπιγεί-ου ζωής, τις όποιες ή άναμνησεις του άνερώδους Παροάσιου έ-καναν ακόμα πιο βαρείες, πταρμαστικάν κάποτε να παραποννεθούν στον μεγάλο Βασίλεα τών Ουρανών, ή όποιος, λυπημένος πραγμα-τικά τα εξαθλιωμένα δημιουργήματά του και συγκρατώντας να τους στείλει με τόν "Αρχάγγελο Γαβριήλ μιά γεμάτη ράβδο.

Με τή μαγική αυτή ράβδο μπορούσαν οι Προτοπλάστοι να χτυ-πούν τή θάλασσα και να παρουσιάζεται άμέσως κάτι όφελίμο.

Χτύπησε λοιπόν τή θάλασσα πρώτος ο "Αδάμ και παρουσιάστηκε ένα άμορφο άρνάκι. Χτύπησε κατόπιν κι' ή Εβα και παρουσιάστηκε ένας άγριος λύκος.

Μόλις ο "Αδάμ είδε, ότι κινδυνεύει να κατασπαράξη άπ' το ά-γριο σαρκοβόρο το άδού του άρνάκι, χτύπησε για δεύτερη φορά τή θάλασσα και παρουσιάστηκε άμέσως ένας πελώριος μαυροσκύλος, ή όποιος καθήκονσε να διώξη το λύκο και να γλυτώσι το άρνάκι από βέδωο θάνατο. Χτύπησε πάλι, για δεύτερη φορά κι' ή Εβα και πρβόλε, σφαιρίζοντας, μιά μεγαλειώδη έχίδρα.

Τότε ο "Αδάμ ξαναχτύπησε και παρουσιάστηκε ένα προμερό όρνιο που τρώει όλα τα έρπετα, άκρια και τα πιο δηλητηριώδη.

"Ετσι λοιπόν, σε κάθε χτύπημα του "Αδάμ, γεννιόταν πάντα από τή θάλασσα κάτι όφελίμο, ενώ σε κάθε χτύπημα τής Εβας φανε-ρονόταν πάντα κι' από ένα καταστροφικό και βλαβερό ζώο.

"Απ' αυτόν λοιπόν το μύθο, οι "Αραβες συμπεραίνουν, ότι κάθε πράξις που άνδρας είνε μετρημένη, λογική και όφελίμη, ενώ άπεναν-τίας, τής γυναίκας είνε άπεριόριστη και βλαβερή.

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

...Μ' έπνιγε ή περιέργεια να τόν γρη-φώ...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΙ

"Όταν ο Μιλάνχερ, ο νεώτερος του Βατερόλ, ήταν ακόμα ήρωας, έτυχε να πληρωθή κάποτε από μιά σφαίρα στο πόδι. "Αμέσως τόν μετέφεραν στο νοσοκομείο και οι γιατροί με τή άτελλή άκμή εγγυάται που διέθετε τότε ή έπα-σημ, άρχισαν ν' άνασκαλεύουν αλύττητα τήν πληγή του, για να βρουν τή σφαίρα και να τή βγάλουν. "Ετσι όμως μεγάλωσαν το ά-νημα που τραυματίας και προκαλούσαν περισσότερη αιμορραγία, πώς ή σφαίρα να βρούκεται πονηικά. Στο τέλος νύκταζαν ο ένας τον άλλον, κινώντας άπογοητευμένοι τα κεφάλια τους.

Ο διευτής Μιλάνχερ, αφού για άσκητη ώρα ύπνιενε με κα-τακλιμαία άταραξία το μαρτύριο εκείνου, χάνοντας στο τέλος τήν ανησυχία του, έφώναξε σ' έναν άπ' τούς χειρουργούς, ή όποιος είχε έμπειρία να αμύγη πιο βαθιά μέσα στις σάρκες το νιστέρι του :

— Μά τί κάνετε λοιπόν αυτού ;

— Ζητάμε τή σφαίρα, άπάντησε ο σοφός "Ασκληπιώδης.

— Απώδ τή ζητάτε τή σφαίρα ; Δέν μου το λέγατε τουλάχιστον άπ' άπ' τή σφαίρα τήν έχω στην τσέπη μου...

Και ο τραυματίας, άπλώνοντας το χέρι του προς τόν μαγδά του που κρεμόταν δίπλα του, έπηρε άπ' τήν τσέπη του τή σφαίρα —τίνε και είχε βγάλει πιέζοντας τήν πληγή του τήν ώρα που τραυματί-στηκε— και τήν πέταξε με όρηγ στους γιατρούς.

ΕΜΜΕΤΡΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Πώς μοιάζει με τή μέλσση, μέλι είνε το φυλί σου

Μά από το μέλι σου, μικρό τινάζεις το κεπρί σου.

Κ. Τριαντάφυλλος

Μαρέ, ή γυναίκες...—δε σου λέω

(πως) δλες,

μή ή περισσότερες πάντα είνε μα- (γύλες.

Α. Λαοαράτος

Μαρέ, ή γυναίκες...—δε σου λέω

(πως) δλες,

μή ή περισσότερες πάντα είνε μα- (γύλες.

Α. Λαοαράτος

Μαρέ, ή γυναίκες...—δε σου λέω

(πως) δλες,

Αφαιρέσατε την Ιρίχιν την μασχάλην ἢ τὰ χνούδια τοῦ ἔχειε θοήληα ἐπὶ τὴν χεῖρην, ἐπὶ τὴν μάγουλα!

ΑΥΤΟ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ

Ἡ ἀποτριχωτική κρέμα
EPILOSAN πρέπει ση-
μερον νὰ εἶνε τὸ ἀπαραί-
τητον συμπλήρωμα τῆς
τουαλέτας κάθε κοκέτας
κυρίας.

ΣΤΕΛΛΑ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι
τὸ **EPILOSAN** δὲν
πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ
bouoir κάθε κοκέτας
γυναίκας.

ΜΑΡΙΚΑ ΝΕΖΕΡ

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν τρι-
χῶν τῆς μασχάλης εἶνε ση-
μερον ζήτημα ὑγιεινῆς καὶ
καλῆς ἐμφάνσεως. Καὶ τὸ
ὅσο ἐπιτυχάνονται μετὰ
τὴν κρέμα **EPILOSAN**.

ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΗ

Ἡ κρέμα **EPILO-
SAN** εἶνε τελείως ἀποτε-
λεσματική.

ΑΛΙΚΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χρησιμοποιῶ μόνον τὴν
κρέμα **EPILOSAN**
καὶ εἶμαι τελείως ἰσχυ-
ρισμένη.

ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ

Εἶνε ἐντελῶς ἀντιαισθητικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς μίαν ὀραίαν γυναῖκα με-
τρίχας ὑπὸ τὰς μασχάλας ἢ στὰ πόδια, με χνούδια στὰ μάγουλα ἢ στὰ ἄνω χεῖ-
λος! Ἐκτὸς τούτου, αἱ τρίχες εἰς τὰ ἄνω σημεῖα, εἶνε ἑστίαι μικροβίων καὶ δερ-
ματικῶν παθήσεων, προκαλουμένων διὰ τοῦ ιδρώτος.

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, καμμία γυναῖκα εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν διατηρεῖ
πλέον τὰς περιττὰς αὐτὰς τρίχας. Ἀποτριχώνεται τακτικά, τοῦλάχιστον ἀπαξ
τῆς ἐβδομάδος μετὰ τὴν νέαν ἐπιστημονικὴν κρέμαν

EPILOSAN-ΕΠΙΛΟΖΑΝ

Ἐάν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἀκόμα διαδοθεῖ πολὺ ἡ ἀποτρίχω-
σις, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι καμμία σχεδὸν κυρία δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη
ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ἀποτριχωτικά μέσα: (ἀηδεῖς σκόναι, ὁδὸν «ἀρωματικὰ κρέ-
μα», ἐπικίνδυνον ξυράφι). Μετὰ τὴν νέαν ὁμῶς ἐπιστημονικὴν κρέμαν **ΕΠΙΛΟ-
ΖΑΝ** ἡ κάθε γυναῖκα θὰ εὖρη ἑκείνη πρὸς τῆς χρειάζεται. Διότι τὸ **ΕΠΙΛΟ-
ΖΑΝ** παρεσκευάσθη μετὰ προηγουμένην μελέτην τῶν μειονεκτημάτων τῶν ἄλ-
λων ἀποτριχωτικῶν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν κατανάλωσιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδο-
κιμάσθη ἐπὶ χιλιάδων γυναικῶν εἰς τὰ καλλίτερα Δερματολογικὰ Νοσοκομεία.

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὸ EPILOSAN

ἔχει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:

- 1) Ἀποτριχώνει εἰς 3-5 λεπτά.
- 2) Δὲν προκαλεῖ ἐγκαύματα, οὔτε ἐ-
ρεθίζει τὸ δέγμα.
- 3) Δὲν εἶνε ἀπεκρουστικὰ δόσεσμον,
ὥς αἱ ἄλλαι κρέμαι ἢ σκόναι.
- 4) Δὲν ξηραίνεται ποτὲ εἰς τὸ σω-
ληνάριον.
- 5) Δὲν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ φυτρῶνουν
νέαι τρίχες σκληρότεραι.
- 6) Εἶνε κρέμα εὐχρηστος, ἐπιστημο-
νικὴ καὶ ἐντελῶς ἀβλαβής.
- 7) Εἶνε εὐθηνότερα ἔλυν τῶν ἄλ-
λων κρεμῶν.

Ἡ νέα ἀποτριχωτικὴ κρέμα **ΕΠΙΛΟ-
ΖΑΝ** πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία,
Μυροπωλεῖα καὶ καταστήματα ψιλικῶν,
πρὸς δρ. 30 τὸ σωληνάριον. Ἐν ἑλλείψει,
ἀποσταθῆτε εἰς τὸν Γεν. Ἀντιπρόσωπον κ.
ΚΩΣΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, Σούθου 17β,
Ἀθήνας (τηλ. 20166), ὅστις θὰ σᾶς τὸ ἀ-
ποστείλῃ διὰ συστημένου δέματος.

Τὰ χρήματά σας θὰ σᾶς ἐπιστραφῶ-
σιν, ἐάν δὲν μείνετε τελείως εὐχαρι-
στημένη.

(Ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ παρὸν)

Κύριον Κώσταν Νικολαΐδην, Σούθου 17β, Ἀθήνας.

Παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἀποστείλετε δωρεάν τὰς ἐδηγίας χρήσεως τοῦ

EPILOSAN, καθὼς καὶ μίαν ἱχθυομεν εἰκόνα τῶν Κυνηματογραφικῶν

Ἀστέρων.

Ὄνοματεπώνυμον

Πόλις

Ὁδὸς

(Γράφετε, παρακαλοῦμεν, εὐαγγελιστά.)

Ἐπὶ τὸν ὅσον τὸ ἀποτρι-
χωτικὸν μέσο ποὺ ἔχω
χειρισθῆ μάχην στὰ
μόνον ἡ κρέμα **EPILO-
SAN** ἀποτριχώνει ἐπὶ
ἀσπῆμα ὀλίγων λεπτῶν
χωρὶς νὰ ἐρεθίσῃ τὸ
τὴν ἐπίδερμιν.

ΛΙΤΣΑ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ

Ἡ κρέμα **EPILO-
SAN** ἀποτριχώνει ἐπὶ
λεπτὰ καὶ κάνει τὸ
μα βελούδινο.

ΠΕΡΣΑ ΒΛΑΧΟΥ

Ἡ κρέμα **EPILO-
SAN** εἶνε καλλίτερη
ἀπὸ τὰς ἄλλας. Χρησιμοποιῶ
αὐτὴν δι' ἀποτρίχωσης
ἐμῆς κατενδουσιασμένης.

Α. ΘΩΡΑΚΗ

Ἐὰν ἀδελφαὶ ἠσυχάζο-
σιν τὴν ἀποτρίχωση
κρέμαν **EPILOSAN**
ὡς τὴν καλλίτερην
εἶδος τῆς.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΘΩΡΑΚΗ

